திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சித்தாந்தசேகரம்.

இஃது

"வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்"

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சோமசுந்தர நாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

ஷையார் மாணவகர்

ஸ்ரீமாந்-பல்லவபுரம்

அப்பாவு செட்டியாரவர்களால்

பரிசோதித்து

தமது

சென்னை:

வித்யாபாஸ்கர அச்சியந்திர சாலையிற் பதித்து

வெளியிடப்பட்டது.

Second Edition.

28 **February** 1907.

Copy-right Registered.

இதன் விலை. அணா 6.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசம்பந்ததீர்த்தசரணுபநம:.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சித்தாந்தசேகரம்.

காப்பு.

முக்கணனெண்டோள்வரையினிவர்ந்துமுரிதிரைக்கங்கை
முதுநீராடித்
தக்கதிருவெண்பொடியிற்புழுதிவிளையாட்டயர்ந்து
தண்பசுந்தே
னுக்கமலர்க்கடுக்கையங்காடுழக்கியிமமலையீன்ற
வொண்கரும்பு
நெக்குசுவைப்பாலமுதநெடிதுநுகரொருகளிற்றை
நெஞ்சுள்வைப்பாம்.

நூல்.

"அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு"

என்று திருவள்ளுவதேவர் கூறியவுண்மை யுய்த்துணருமிடத்து, எழுத்துக்கள் அகரத்தை முதலாக வுடையனபோல் உலகம் கடவுளை முதலாகவுடையது என்று துணியப்படும்.

எழுத்தெல்லாமென்றபோது அகரமு மடங்கி நிற்கவும், அதனை வேறுபோல அகரமுதலவென்று கூறுவ தென்னையெனின், தமிழேயன்றி வடபாஷையினும் முதலாதல் பற்றியாம். இஃது உரை

யாசிரியர்கள் கருத்து. இதனுண்மையை மறைஞானதேசிகர் கூறிய வாறு இடம் வந்துழிவிரிப்பாம்.

அகரமானது எழுத்துக்களுக்கு முதலாதல்போல், கடவுள் உலகத்துக்கு முதல்வரென்பதை விரிக்குங்கால் "காட்டவனல் போலுடல்கலந்துயிரை யெல்லா, மாட்டுமொருநட்டுவெனெம் மண்ணலென வெண்ணுய்" என்ற பிரமாணப்படி யெல்லாவுயிர்களையும் ஆட்டிவைக்கின்றவரென்று முடியும். சர்வ சராசராத்மகராய் விளங்கும் பெருமானை யறிவிப்பது அகரமாகி விளங்கலால், அகரமாதியெழுத்துக்களையுறுப்பாகவுடைய கல்வியின் முயல்வதனு லடையத்தக்கபயன் "கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவ, னற்றுடொழாஅ ரெனின்" என்னுந் திருவாக்கின்படி அவரை வணங்குதலென்றே தெள்ளிதினுணரப்படும்.

கற்றதனாலாய பெரும்பயன் கடவுளை வழிபடுதலென்று துணியுமிடத்து அவரை யறிவதெங்ஙன மெனின், "ஞாலமேகரியாகநானுனை நச்சிநச்சிடவந்திடுங் - காலமே" என்றுள்ள வாக்கியம்பற்றிப் புகையைக்கண்டு நெருப்புண்டென்னு மனுமிதிஞானத்தால் உலகத்தையே சாட்சிகோடலா லமையும்.

புகையைக்கண்ட மாத்திரத்தில் அனல்ஞானம் வருமென்பது புகையைக்காணுவதன் முன்னரே அனலைக்கண்டிருந்தாலல்லது அமையுமாறெங்ஙனமெனின், புகைஞானம் ஒருவனுக்கு வருதலும் ஆப்தவாக்கியத் துணிவாலன்றி அமையாவாறுபோல் காணப்படும் இப்புகை வெளியாதற்கிடம் இன்னது என்றுவரும் அனல்ஞானமும் ஆப்தவாக்கியத் துணிவாலென்றே அறியத்தக்கதாம். நெடுந்தூரத்தி லிருக்குமோர் மலையினின்று மெழும்புகையைக்கண்டு அம்மலையில் அனலுண்டென்று கருதி அம்மலைதோன்றுங் குறிபற்றியே அதனை நாடிச்சென்று அனல் ஞானம் சித்திக்கப் பெறுதல்போலவுலக முடையவனிடத்தது என்று கூறும் மேலோர்வாக்கியங்களைத் துணிந்து, அவர் கூறும் சாதனாந்தரங்களி லொழுகி யுண்மைவிளங்கப் பெறுவரென்பதே சத்தியம். இங்கே மேலோர் வாக்கியமென்றது பாரம்பரியத்தானே புராதனநோக்குமிடத்துக் கடவுள் வாக்கியமாகிய வேதாகமங்களென்றே தெள்ளிதிற்றுணியப்படும்.

"பெண்ணணலியாய்ப் பிறந்துவளர்ந்தேயழியு, மெண்ணுதபேதமியல்பீன்றிப் - பண்ணுங்கால், காரணகர்த்தாவொருவ னுண்டவனைக் காட்டுநூல்

ஆரணமுமாகமுமாம்" என்ற பிரமாணத்தானுந் துணியக்கடவர். புகையைக்கண்டு நெருப்பையும், வெள்ளத்தைக்கண்டு மழையையும், மணியோசையைக்கண்டு யானைவருதலையும், கடகலசாதிகளைக்கண்டு குலாலனையும் அறியுமாபோல் காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தைக்கண்டு காரணகர்த்தாவை அறியத்தக்கதாம்.

மேற் கூறிப்போந்த அனுபவங்களால் பிரபஞ்சங் காரியப்படுவது பெருமானாகிய காரணனிடத்திலென்று துணியுமிடத்துப் பொன்னாகிய காரணத்தினின்றும் பூஷணமாகிய காரியம் வெளிவருவதுபோல் பிரமமே பிரபஞ்சமாகக் காரியப்படுவது போலுமெனின், அங்ஙனங் கூறுவது மாயாவாதக்கூற்றாகிப் பொன்னாகியகாரணத்தைப் பூஷணமாகக் காரியப்படுத்தும் வினையாளனை நாடுமாபோல் காரணமாகிய பிரமம் பிரபஞ்சகாரிய மாதற்கு வேறொருபிரபத்தை நாடவேண்டி வருமாகலின், அங்ஙனந்துணிவது பழுதாகும். உண்மைபயக்கும் வழி மற்றியாதெனின். காரிய காரணங்கண் முதறுணை நிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டிரிகைபண்ணுமவன்முதறுணை நிமித்தம், தேரின் மண்மாயையாகத் திரிகைதன்சத்தியாக, வாரியன்குலாலனாய்நின்றாக்குவனிலமெல்லாம்" என்றுள்ளபரமோபதேசத்தைச் சிந்தித்து, முதற்காரணமாகிய மண்ணைக்கொண்டு துணைக்காரணமாகிய தண்டசக்கரங்களால் நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன் பாண்டங்களைவனையுமாபோல் மாயையாகிய மண்ணைக்கொண்டு தன்சத்திகளாகிய தண்டசக்கரங்களால்கடகலசாதிகள்போலுந் தனுகரணபுவனபோகங்களைக் குலாலனையொத்த கடவுள் ஆன்ம கோடிகளுக்குக் கொடுத்துப் பேரருளுடையவராய், அவருள்ளும் புறம்புங்கலந்து நிற்பராமென்றறியக்கடவர்.

மாயையினின்றும் உலகம் காரியப்பட்டதென்பது எங்ஙனம்? பிரமத்தினின்றும் உலகம் வந்தது என்று சுருதி விளங்குகையாலெனின், இதுவிபரீத வுணர்ச்சியாம். எங்ஙனமெனின், பிரமஞ்சித்தும், உலகம் அசித்துமாகலின், கடத்திற்படமும் படத்திற்கடமும் பிறவாதனபோல் சத்தாகிய பிரமத்தினின்றும் அசத்தாகிய உலகந் தோன்றாதென்பதே துணிபு.

சத்தாகிய சிலம்பியினின்றும் அசத்தாகிய நூல் வருவது போலாமேயெனின், அசத்தாயுள்ள தேகத்தினின்றும் மலத்தடிப்பே நூலாய்வருவதன்றிச் சிலந்திரூபத்தைத்தாங்கியிருந்த ஆன்ம சத்தி

னின்றும் நூலாகிய அசத்துத் தோன்றுவதில்லையாகலின், அசத்தாகிய உலகம் சத்தாகிய பிரமத்தினின்றுந் தோன்றியதென்னும் மூடஞாநம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதன்றாம். அன்றியும், கடவுள் உலகத்தைச்சிருட்டித்தது ஆன்மாக்களிடத்து வைத்தகருணையால் உத்தேசங்கொண்டே யாகவும், சிலந்திநூலைவிட்டது எது பயன்கருதி? சிலம்பியினின்றும் நூல்வருவது சுபாவம். வெளிவருமதனைத்திரவியங்களிலொன்றுமென்பது மில்லையாகிச் சிலந்தியின் மலமென்றே முற்றுணர்ச்சியிற் றுணிந்து கூறப்படுமாகையால், சிலம்பி திருட்டாந்தத்தால் நின்மலனாகிய பெருமானிடத்து உலகமாகிய மலம் உளதென்றுகூற அவர்பாவம் வழிவிட்டவாறு அந்தோகொடிது! கொடிது!! மேல் நியாயங்களால் சத்தில் அசத்துதியாதென்றும், அசத்தில் அசத்துதிக்குமென்றும், அசத்தில் அசத்துந் தானே யுதியாதென்றுந் தெளிந்து, உதிப்பிக்கு மொரு சத்துளதாக விளங்கப்பெற்று மாயையினின்றும் பிரபஞ்சபேதங்களைப் பெருமான் காரியப்படுத்தினரென்று துணியக்கடவர்.

சிருட்டிதிதி லயங்களைப் பெறுதலால் உலகம் உடையவனிடத்ததென்று துணியுமிடத்து, உலகத்தை அனாதியாகக் கூறும் வாக்கியங்களுக்குப் போக்கேதெனின், உலகத்தை அனாதியென்றது காரணமாகிய மாயையை நோக்கியென்று துணியப்படும். மாயையை அனாதியென்ப தொக்குமேயன்றி மாயையினால் காரியப்பட்ட வுலகத்தையும் அனாதியென்ப தெங்ஙனமெனின், சிருட்டிக்கப்பட்ட காலம் இன்னது என்று வரையறுக்கப் படாமையால் கால நீடிப்பை நோக்கிக்கூறியதாம். இதனைக் கால நீட்சியின் மரிக்குந் தேவர்க்களை அமரரென்பதுபோல் கொள்ளத்தக்கதாம்.

அனாதிமுத்தசித்தாய பெருமான் இவ்வுலகமாதிகளைப் பஞ்சகிருத்தியத்தின்வழி யெதுபயன்கருதி நடத்துகின்றனரெனின், அனாதியே பாசத்தளை யுண்டிருந்த ஆன்மாக்களை வெளியே விடுத்துத் தனுகரண புவனபோகங்களை அவர்க்குக் கொடுத்துக் காத்த நிமித்தமே காருண்ணியமிகுதியினால் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்தருளப் பெருமான் திருவுள்ள முவந்ததாமென்று துணியக்கடவர்.

ஆன்மாக்களை அனாதியென்பதெப்படி? கடவுள் சிருட்டித்தாரென்ப தில்லையோவெனின், இதுவிவிலியர்முதலினோர் கூற்றாகிப்

பாவத்தை விளைத்து உண்மைபயக்காதாகலின், அங்கீகரிக்கத்தக்க
தன்றாம். எங்ஙனமெனின், சிருட்டிக்கப்பட்டன வெல்லாம் நாசத்
தையடையுமென்பது அனுபவ சித்தமாகையானும், சிருட்டியாதி
காரியங்களுண்டாவதற்குக்காரணம் ஒன்று இருத்தல் வேண்டுமா
கலானும், சிருட்டிக்கப்பட்ட ஆன்மா சித்தாயிருத்தலால் இதன்
காரணமும் சித்தாகக்கொள்ளுமிடத்துச் சிருட்டித்த கடவுளைய
ன்றி வேறொருசித்து ஆன்மா தோன்றுவதன்முன் னில்லையாகலின்,
கடவுளாகிய சித்தொன்றினின்றே ஆன்மசித்துக்கள் காரியப்பட்
டனவென்றுகொண்டு, அங்ஙனங்கடவுளைக் காரியப்படுத்திய வே
றொருகடவுளை நாட்டவேண்டு மாகலினானும், இவ்வுணர்ச்சி மாயா
வாதமாகவே முற்றுணர்ச்சியிற் றுணிந்து கூறப்படுமாகையால்,
மேல் மாயாவாத நிரசனத்தில் கூறியவற்றை அன்வயித்துத் திரஸ்
கரிக்கக்கடவர்.

இங்ஙனநிற்க, கடவுள் ஆன்மாக்களைச் சிருட்டித்தது யாதுபயன்
கருதி? தம்மை வணங்கவெனின், வணக்கம்விரும்பிய தெற்றுக்கு?
அவருடையசித்தமெனின், அவிகாரியென்பதுகூடா. ஆகவே, பதி
யிலக்கணங்குன்றும். பதியிலக்கணமிருந்தவா றென்னையெனின்,
“தன்னையறியா துவேறுண்டாய்த்தானறியா, துன்னிலொழிவாமுதிப்பீறென்
றுமிலை, சன்னிதிக்கே, அஞ்சுதொழிலாமதனை யானந்தவாக்காலே, கிஞ்ச
ளவுகேட்டலுமாகும்” என்னும் பிரமாணமுகத்தா லறியக்கடவர். வண
க்கத்தைவிரும்பியே ஆன்மாக்களைப் படைத்தவராகத் துணியுமிட
த்துச் சமஸ்தான்மாக்களையும் ஒருங்கேஞானிகளாகப் படைத்தல்
வேண்டும். அஞ்ஞானிகளையும் படைத்ததனால் அவரைச் சிற்றறி
வுஞ் சிறுதொழிலுமுடையவரென்று கூற விடந்தருகின்றது. “வே
ண்டுதல்வேண்டாமையிலானடிசேர்ந்தார்க், கியாண்டுமிடும்பையில” என்
னும் உண்மை ஞானோபதேசத்தைச் சிந்தித்துய்யக்கடவர். இப்படி
ப்பட்ட நியாயங்களால் பசுக்களைப் பதி ஓர்காலத்தி லுண்டாக்கின
ரென்னும் மூடஞானத்தை நிரோதஞ்செய்து கன்மபரிபாகத்தில்
வினைக்கீடாக அநாதிநித்தியர்களாகும் அப்பசுக்களுக்குத் தனுகரணா
திகளைக் கொடுத்துப் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்து வருகின்றனராமெ
ன்று துணியக்கடவர். “ஆதியலச்செம்பினுக்குக் களிம்புதானுமாராயிலத
ற்கதுவு மநாதியாகும், ஆதியல்மூலமலமணுக்கட்கெல்லாமாணவமுமாருயிர்
கட்கநாதியாகும், ஆதியலப்பசுபாசமரிக்கவல்ல் வமலனுமாருயிர்களுமேயநா
தியாகும், ஆதியல்வுலகத்தையடக்கித் தன்பாலாக்குவதும் வினையுமுயிர்க்கநா
தியாமே” என்னுஞ்சிவதருமோத்திரத் திருவிருத்தத்தா னுங்காண்க

மலவாசிகளாயுள்ள ஆன்மாக்களை வெளியே விடுத்தமையெவ்வாறெனின், "பசியுவமை-குழந்தைக்குப் பாலிலுண்டாகிய விருப்பம் தாய்கொடுத்த விருப்பமோ குழந்தைக் குள்ள விருப்பமோவெனின், தாய்கொடுத்த விருப்பமாயின் அவள் கொடுத்த நேரமெல்லாங் கொள்ளவேண்டும். கொள்ளாதபடியால் அவள் கொடுத்த விருப்பமன்று. குழந்தைக்குள்ள விருப்பமாயின் எந்நேரமுங் குடிக்கவேண்டும். அவ்வாறு குடியாதபடியால்குழந்தைக்குள்ள விருப்பமுமன்று. இனிச்சித்தாந்த மெப்படியெனின், பசியே குழந்தைக்குப் பாலின் விருப்பத்தைக் கொடுத்தது. ஆயின் விருப்பத்தைக் கொடுத்த பசியும் குழந்தைக்குப் பாலையறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பின குழந்தையும் பாலை யறிந்தெடுத்துக் குடிக்கமாட்டாது. விரும்பப்பட்டபாலும் குழந்தைக்கு வாயில்வந்து புகுதமாட்டாது. ஆகையால் இந்தச் செய்தியைத் தாயானவளறிந்து இரக்கத்தினாலே பாலடையிலே பாலைவிட்டுக் கொடுப்பள். இங்ஙனங் குழந்தையைப் போலும் ஆன்மாவுக்குப் பசியைபோலும் ஆணவம், பாலைப்போலுங் கன்மத்திலாசையை யெழுப்பத் தாயைப்போலும் பரமசிவம், பாலடையைப்போலுஞ் சரீரத்தைக்கொடுத்தனுபவிக்கச் செய்வரென வுணர்க"

"வியாதியுவமை - பிணியாளனுக்கு மருந்தில் உண்டாகிய விருப்பம் வைத்தியன் கொடுத்த விருப்பமோ பிணியாளனுக்குள்ள விருப்பமோவெனின், வைத்தியன் கொடுத்த விருப்பமாயின் மருந்துகொடுத்த நேரமெல்லாங் கொள்ளவேண்டும். கொள்ளாதபடியால் அவன் கொடுத்தவிருப்பமன்று. பிணியாளனுக்குள்ள விருப்பமாயின் எந்நேரமுங் கொள்ள வேண்டும். கொள்ளாதபடியால் பிணியாளனுக்குள்ள விருப்பமுமன்று. இனி யுண்மை யெவ்வாறெனின், பிணியே பிணியாளனுக்கு மருந்தில் விருப்பத்தைக் கொடுத்தது. ஆயின், விருப்பத்தைக் கொடுத்த பிணியும் அவனுக்கு மருந்தை யறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பப்பட்ட மருந்தும் அவன் வாயில் வந்துபுகமாட்டாது. விரும்பின பிணியாளனும் மருந்தை யறிந்தெடுத்துப் புசியான். ஆகையால், இதனை வைத்தியனறிந்து இரக்கத்தினாலே மருந்தை யொருபாத்திரத்திட்டுக் கொடுத்துக் கொள்ளச் செய்வன். இவ்வாறே பிணியாளனை யொத்த ஆன்மாவுக்குப் பிணியைப்போலும் ஆணவம், மருந்தைப் போன்ற கன்மத்தில் விருப்பத்தை யுண்டாக்க வைத்தியனை யொத்த கருணாநிதி

யாகிய சிவபெருமான், தமது காருண்யத்தால் பாத்திரத்தைப் போ லுஞ் சரீரத்தைக் கொடுத்தனுபவிக்கச் செய்வரென அறிக"

இவ்வாறு கூறியிருக்கும் ஆன்றோரது அநுபவநீயமான அருள்வாக்கியங்களை யாராய்ந்துய்யப் பெறுவதேநமது கடமையாகும். ஆன்மாக்களை யெடுத்து வெளியே விடுத்தகாலமே சிருட்டியாகத் துணியுமிடத்துச் சிருட்டிக்குப் பூர்வமிருந்த அனுபவமெவ்வாறெனின், ஆணவகேவலத்திலே ஆன்மாக்கள் கிடந்தன வாகலின், சுழுத்தியனுபவமாய்க் கொள்ளப்படும். சிருட்டி யாரம்பகால மெப்போதெனின், சீவர்களுக்குக் கன்மத்திலாசை யெழுந்ததாகிய சிருட்டி காலமெதுவென்று விசாரிப்பதற்கு முன்னமேதானே சீவர்கடோன்றிய காலமெது? பாசந்தோன்றிய காலமெது? பதியுண்டாகிய காலமெது? என்றும் விசாரிக்கவேண்டி வருமாகையால் அது பொருந்தாதென்க.

மாயையை முன்னர் ஏகமாகக்கூறி ஆணவமலம் கன்மத்திலாசையை யெழுப்பியதென்று அம்மாயையை மீண்டுப் பலவாகக் கூறுவதென்னையெனின், மாயை - மலம் - பந்தம் - பாசமாதிகளாக வழங்குஞ் சொல்வேறு பாடொழியப் பொருள் வேறுபாடின்றி யொன்றேயாய் அனுதியிலேயே ஆன்மாவைப் பற்றியுள்ள வப்பாசத்தை ஆணவம் - கன்மம் - மாயை யென்னும் வேறு வேறான மூன்று மலங்களாகப் பிரிந்திருக்குமென்று தம்பிரா னாகமங்கள் கூறும். இவற்றை யுபதேசமுகத்தாற் றெளிந்திடுக.

ஆணவமலம் கன்மத்திலாசையை யெழுப்பிய தென்று கொள்ளுமிடத்து ஆணவமலம் சடமாகையால் எப்படித்தானே யியங்கிற்றெனின், மலஞ் சடமென்பது திண்ணமாகித் தானே யியங்கப் பெறுதாயினும் அனுதியே சித்தாகிய ஆன்மாவைப்பற்றியுள்ள தாகையால் ஜடவத்தாயுள்ள நஞ்சுமுதலியவைகள் அறிவோடு கூடிய வுயிரைக்கலந்து வெதுப்புதல்போல மேலியக்கம் அம்மலத்திற்குங் கூறப்பட்டது.

ஆன்மாக்களை வெளியே விடுத்தமை பெருமானுடைய கருணையிருந்த வாறென்று கொள்ளுமிடத்து, மீண்டு மவ்வான்மாக்கள் சுகதுக்கச் சோர்விலலைவ தென்னையெனின், புண்ணிய பாவங்களிருந்தவாறும். புண்ணிய பாவங்கள் வந்தவா றெங்ஙனமெனின்,

இதாகிதங்கள் புரிந்தவாறும். சுதந்தர அறிவுடையாரல்லராக ஆன்மாக்களைச் சிவாகமங்கள் கூறுமிடத்து அவர்பால் குற்றஞ் சுமத்துவ தென்னையெனின், பசு பட்சி மிருகங்களைச் சித்தாகக்கொள்ளு மவதரம் புல் பூண்டு முதலியவைகளைச் சடமாகவும், மானிடர்களைச் சித்தாகக்கொள்ளு மவதரம் பசு பட்சி மிருகங்களைச் சடமாகவுங்கொள்ள விடமுண்டாதல்போல் கடவுளைச் சித்தாக விவகரிக்கு மவதரம் ஆன்மாக்களைச் சடரூபிகளாகக் கூற விடமுண்டாமேயன்றிப் பதி அனாதிமல முத்த சித்தும், பசு அனாதிமல பெத்தசித்தும், பதி பசுவுக்குப் பரமுத்திவியத்திக்குறி அனுக்கிரகம் பண்ணுஞ் சித்தும், பசு அவ்வனுக்கிரகத்தைப் பதியினிடத்தினின்றும் பெறுஞ்சித்தும், பதி சிருட்டி திதி சங்கார திரோபவ பதமுத்தி யனுக்கிரகங்களைப் பண்ணுஞ்சித்தும், பசு அந்தப் பஞ்சகிருத்திய பரதந்திரத்தி லகப்பட்டுக் கட்டுண்ணுஞ் சித்தும், பதி ஒருவராலறிவிக்கப்படாது தானேயறியுஞ்சித்தும், பசு சிற்றறிவு பேரறிவுகளா லுணர்த்துவிக்க யோக்கியமாகுஞ் சித்துமென்றே தெளிபக்கடவர். "சிவன் சீவனென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்றாமென்னிற் சிவனருட்சித்திவனருளைச் சேருஞ்சித்திவன்றான், பவங்கெடுத்திமுத்திபண்ணுஞ்சித்தவற்றிற் படியுஞ்சித்தறிவிக்கப்படுஞ் சித்துமிவன்றா, னவன்றானே யறியுஞ்சித்தாதலினா லிரண்டுமெணந்தாலு மொன்றாகாதநனியமாயிருக்கு, மிவன்றானும் புத்தியுஞ் சித்திவனாமோபுத்தி யிதுவசித்தென்றிடிலவனுக் கிவனுமசித்தாமே" என்னும் பிரமாணமுகத்தானுமறிக. அரசனுடைய நீதிகளை யுணர்த்துஞ் சட்டங்களை அறிவுடையோ ராகியநாமே அரசனால் கொடுக்கப்பெற்று அவற்றிற் கூறி யிருக்கும் விதிவிலக்குகளைப் பற்றி யொழுகு கின்றோமன்றி அறிவில்லாதன வாகியமிருகங்களுக் கமையாவாறுபோல் கடவுளால் தரப்பெற்றசட்டங்கள் ஆன்மாக்களைச் சுதந்தர வீனராகக்கொள்ளு மிடத்துப் பயனற்றனவாகும். அங்ஙனமேல், சட்டங்களைக்கொடுத்த பதியும் அறிவினாகவேண்டும். அங்ஙனந்துணிவார்க்கு நரகப்பிராப்தம் சித்தமாகலின், சத்தாயுள்ளசிவத்தையும், அசத்தாயுள்ளமலத்தையும் அறியுந்தன்மையால் சதசத்தென்று சொல்லப்படும். பசுவுக்கு வேதசிவாகமங்களை யுணர்த்தினரென்பது கண்டுகொள்க. "அறிந்த விடத்தின்பதுன்பமாகாததுவு, மறந்தவிடத்தின்பமயக்கம்-அறிந்த, அவியறிவு நீயென்றானத்துவிதானந்த, மூலையமுதமுண்டமுனி" என்று கூறியகண்ணுடையவள்ளலார் திருக்கானுமுணர்க. பதியறிவு-ஆணறிவென்றும், பாசவறிவு-பெண்ணறிவென்றும், இவ்விருவகையும் பேரலன்றிப்

பதியறிவோடு கூடிப் பதியறிவாயும், பாசவறிவோடு கூடிப் பாசவறிவாயும், ஆண்வடிவும் பெண்வடிவுந் தழுவிநிற்றலிற் பசுவறிவை அருளியறிவென்றுங் கூறியுள்ள விசிட்டத்தினால் ஆன்மவிலக்கணத்தைப் பகுத்துணர்வாராக.

மேல்நியாயங்களால் ஆன்மாக்கள் சித்தேயாகி யிருந்தும், சிவாக்ஞையை மீறிநடந்தமையால் புண்ணிய பாவத் தொடக்கிலலைந்து மொத்துண்பா ரென்பது போதரும். பாவபுண்ணியத் தொடக்கில் ஆன்மாக்கள் மொத்துண்பாராயின் அவனுடைய கருணையிருந்தென்செயவெனின், அங்ஙனம் மொத்துண்ணுதலாகிய வினைப்போகத்தை யுடனிருந்தூட்டி வைத்தற்கேயாம். புண்ணிய பாவங்களைச் செய்யுமிடத்தும், சொர்க்க நரகங்களை யனுபவிக்குமிடத்தும், ஆன்மாக்களை விட்டு நீங்காதவனாகவே பெருமான் இசைவிப்பனென்பது உண்மைநூற்கருத்தாம். எமது பெருங்கருணைத் தோன்றலாராகிய ஸ்ரீமந்மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய "இன்பமுந் துன்பமு மில்லானேயுள்ளானே" "சோதியனே துன்னிருளே" என்றற்றொடக்கத்து அற்புதவாக்கியங்களினானுந் துணிக. உள்ளானேயென்றது பிள்ளைக்குவந்தநோய் தாய்க்குவந்ததுபோலாம். துன்னிருளேயென்றது தன்வியாபகத்துள்விரவிய வியாத்தியாகிய உயிரை வியாப்பியங்கொண்டு வர்த்திக்கு மதுபற்றியாம். ஈண்டுப்போந்த நியாயங்களால் "அவனன்றியோரணுவுமசையாது" என்றற்றொடக்கத்துச் சிவானுபூதிமான்கள் திருவாக்குண்மையைத்தெளிந்து, பாவபுண்ணியங்களைச்செய்வார் சீவர்க்களேயென்றும், பதி துணைக்காரணரென்றும் அறிந்திடுக.

பாவச்செயல்களை யுடனிருந்தூட்டுவது எங்ஙனமெனின், பாவங்களையனுபவித் தொழிக்கச்செய்வது காருண்யமேயானபடியால் பாவச்செய்கையைப் பெருமானிடத் தேற்றிக் கூறுதல்பெரும்பிழையாம். "இந்நிலைமைமானுடருக்கேயன்றியெண்ணிலா-மன்னுயிர்க்குமிந்த வழக்கேயாய்-முன்னுடைய-நாளுள்வரையிலுடல் பிரித்துநல்வினைக்கண்-வாளினின் மாலாயயனாகி-நீணாகர்-வானாடர்கோமுதலாய் வந்தபெரும்பதத்துநானுவிதத்தானலம்பெறுநாட்-டான்மாள - வெற்றிக்கடுந்தூதர்வேகத்துடன்வந்து-பற்றித்தம் வெங்குருவின்பாற் காட்ட-விற்றைக்கு-மில்லையோபாவிபிறவாமையென்றெடுத்து-நல்லதோரின்சொனவோகச்-சொல்லியிவர் - செய்திக்குத்தக்கசெயலுறத்தவீரென்று-வெய்துற்றுரைக்க விடைகொண்டு - மையறருஞ்-செந்நிலிடைத்திரித்துந் தீவாயிலிட்டெரித்துந்-தக்கநெருப்புத்தூண்டழுவு

வித்து-மிக்கோங்கு-நாராசங்காச்சிச்செவிமடுத்தாவரிந்து-மீராவுன்னூனைத் தின்னென்றடித்தும்-பேராம - லங்காழ்நரகத் தழுத்துவித்தும்பின்னுந்தம்-வெங்கோபம்மாறுதவேட்கையராய்-இங்கொருநா-ளெண்ணிமுதல்காணுதவின்னற்கடுநரகம்-பன்னெடுநாட்செல்லும் பணிகொண்டு-முன்னுடிக்-கண்டுகெடன்கழித்தல்காரியமாமென்றெண்ணிக்-கொண்டுவருநோயின்குறிப்பறிவார்-மண்டெரியிற் - காச்சிச்சுவடறுக்கக்கண்ணுரிக்கநன்னிதிய - மீத்துத்தாய்தந்தை தமரின்புறுதல்-வாய்த்தநெறி-யோடியதேரின்கீழுயிர்போனகன்றுவே-நீடுபெரும்பாவமின்றேநீங்குமென-நாடித்தன்-மைந்தனையுமூர்ந்தோன்வழக்கே வழக்காக-நஞ்சனையசிந்தைநமன்றூதர்-வெஞ்சினத்தா-லல்லலுறுத்து மருநரகங்கண்டுநீர்க-வல்லகருணைமறம்போற்றி'' என்று கூறியுள்ள வுண்மையானுமறிக.

தம்முடைய ஆணையை மீறுவார்கள் ஆன்மாக்க ளென்றியற்கை ஞானத்தாலுணரும் பெருமான் வேதசிவாகமங்களை யேன்விதித்தல்வேண்டும்? அப்படி விதித்தமையைமீறிய ஆன்மாக்களைத்தண்டனைக்குட்படுத்துவது எப்படி? எனின், பசுக்களுக்குக்கன்மத்தினளவேசிவனுடைய பஞ்சகிருத்தியமென்பது மேலிடங்களில் விவரித்துள்ளேமாகையால், எல்லாம் அநாதிகன்மமிருந்தவாறு மென்றறிக. "அநாதியேலமைவின்றெனின்மலமாயைகன்ம மணுச்சிவ, னநாதிகன்மமணுக்கள்செய்யவறிந்துகன்மமுடற்செயா, வநாதிகாரியமாமுடற்களசேதனம் மணையாவறிந், தநாதியாதியமைக்கவேண்டு மமைப்பினேடு மநாதியே'' என்னுந்திருவாக்கானுந் தெளிந்திடுவாராக.

எல்லாம் அநாதிசித்தமாகவே வருமென்று துணியுமிடத்துஎல்லாங்கற்பிதமாத்திரமாக வுள்ளனவென்றும், பரமார்த்தத்தி லொன்றுமில்லையென்றும், விவகாரத்திலுண்டென்றும், வஸ்துவேயெல்லாமென்றும், வஸ்துவொன்றே சத்தியமென்றும் சிலநூல்கள் கூறுவதென்னையெனின், மேல்வாக்கியங்களே யொன்றை யொன்றுமறுத்து உதைத்துக்கொள்ளுகிறதாகையால், "மிண்டிய மாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ்சுழித்தடித்தாஅர்த்து'' என்று வாதவூரடிகள் அருளியவுண்மையை யுணர்ந்தவர்கள் மயங்காரென்பதே துணிபு. இதனால், எல்லாம் சத்தியமாயுள்ளன வென்று நாட்டப்பட்டது. இங்கேயெல்லாமென்றது பதிபசுபாசங்களிலடங்குமாகையால் பதிபசுபாசங்களை அநாதிநித்தமென்று வேதாகமங்கள் கூறுமென்பது சர்வசம்மதம். மூன்றுபொருள் நித்தமாயிருக்குமாயின் சமானப்பொருளாமேயெனின், ஒன்றையொன்றுபற்றியனவாய்க்குணிகுண

ங்களாய் வேறுபாடின்மை கொண்டு விளங்குமதனால் சமானப்பொருள்களாகாவாம்.

கடலைப்போலும்சிவம், நீரைப்போலும் ஆன்மா, உவரைப்போலும்மலம் என்று பிரமாணங்கள் கூறுதட்பமறியாமல் ஒன்றென்று கூறுமுன்மத்த வுரைகுழறுபடையேயாம். "கடல்சிவநீரான்மாவுப்புமலங்கன்மம்" என்னும் ஒழிவிலொடுக்கத் துரையானுந்தெளிக. கடலென்னுமவசரத்தில் நீரடக்கமதனுட் கூறவிருக்கவும் வேறென்பதெங்ஙனமெனின், கடல்வற்றியது, குளம்வற்றியது, குளம்வெட்டினேன், கிணறுஎடுத்தேன், என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் நீரைவேறுபிரித் துரைக்கவிட முண்டாயிருத்தலை யறிந்து வாய்மூடக்கடவர். இதனால் சிவம் வியாபகமாயும், சீவன் வியாத்தியாயும், பாசம் வியாப்பியமாயுநிற்குமென்பது பெற்றாம். "வியாபகமாதிவிரிக்குங்காலை, வியாபகமேலிநிறைவாமென்ப, வியாத்திசமநிறைவாகும்விளம்பின், வியாப்பியமொன்றின்மிடைந்தநிறைவே, வியாபகங்கடலேவியாத்தியந்நீரே வியாப்பியமுவரெனவிளக்கியநூலே, வியாபகமீசன்வியாத்தியாருயிர், வியாப்பியமலமெனவீக்கியநூலே" என்னும் பிரமாணமுகத்தானுந் தெளிந்திடுக.

இங்ஙனநிற்க, ஒன்றெனவும் இரண்டெனவும் பிரியாவாறு ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் அமைதல்நோக்கி அத்துவித மென்று வேதங்கள் கூறுமுண்மையை, இரண்டாவதில்லாமை யுடையது என்றுபொருள்கொண்டு மயங்கிக்கிடப்பார் வினையிருந்தவாறு அந்தோகொடிது! கொடிது!! அத்துவிதமென்றது ஒன்றுமிரண்டு மல்லாமையாம். உயிருமெய்யுங் கலந்திருப்பதுபோல ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் விரவிநிற்கு முண்மையையறியாமல் விசாரஹீனத்தினால் உயிருமெய்யுமொன்றே யென்றும், இரண்டாயின் சமானப்பொருளாமே யென்றுஞ் சொல்லித்திரிவாரை நம்மில்வேறு பேரிட்டழைப்பதே யுத்தமம். நித்தத்தினால் சமானமன்றோ வெனின், சலத்திலேகிடக்குந்தவளையை அரியென்னும்பெயராலழைக்குமதுகொண்டு க்ஷீராப்திசயனராகிய விட்டுணுவையும் அரியென்னும் பெயருடையராகக் கருதிச்சமாதானங் கூறும் விநோதவழக்காம்.

ஆயின், வேதங்களிற் பிரமமொன்றே சத்தியமென்று கூறுவதென்னை யெனின், பிரமத்தைப்போல் வேறொரு பிரமம் இல்லையென்பதே அதனது துணிவன்றி அப்பிரமத்துக்கு வேறாக ஆன்மாக்களில்லை யென்பது கருத்தன்றாம். "ஒன்றேனமறைகள் சொல்லாமுரைத்

திட வுயிர்களொன்றி, நின்றனனென்று பன்மைநிகழ்த்துவ தென்னை யெ ன்னி, னன்றவைபதிதாஞெனன்றென் றறையுமக்கரங்கடோறுஞ், சென்றிடுமெக ரம்போல நின்றனன்சிவனுஞ்சேர்ந்தே" என்னுஞ் சித்தியாருள்ளுங் கண்டுணர்க. இதனல் எழுத்துக்கடோறும் அகரஞ் சென்றிருப் பதுபோல் ஆன்மாக்கடோறும் சிவம் வியாபித்துடையது என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. எழுத்துக்களை அகரம் இயக்குவ தெங்ஙன மெனின், அகரமுதல் ஔகாரமீறான பேதங்களாய் மெய்களின் மேலேறிவர்த்திப்பதனலென்க. அகரமியக்குவது எல்லாவெழுத்து க்களையுமென்று பொதுப்படக்கூறியிருக்கவும், உயிர்களை யொழி த்து மெய்களைமாத்திர மீண்டுக்கூறியதென்னையெனின், எழுத்துக் களை யியக்குவது அகரமொன்றேயாகக்கூறி யிருக்கவும், மற்றை யுயிர்களும் அகரத்தைப்போலவே மெய்களை வர்த்திப்பிக்குந் தன் மையைக்காண்கிறோமாகையால், அவ்வுயிர்ப்பேதங்கள் அகரமாத்தி ரமாகவேகொள்ளப்படும். "அகரமுதலவெழுத்தெல்லாம்" என்றதும்இ வ்வுண்மை கருதியென்க. மெய்கள் அகரத்தில் வந்தனவாகக்கொள் ளக் கூடாதோவெனின், கூடாது. எங்ஙனமெனின், உயிர்கள் ஏறி நடத்துகிறசாதியும், மெய்கள் தாங்கிச்சுமக்கிற சாதியுமாகி விளங் கலால் சுமக்கிறசாதி எப்படி ஏறுகிற சாதியாகும்? பாகனுங் குதி ரையும் ஒருசாதியாகக்கண்ட அனுபவிகளுக்கு உயிருமெய்யும் மொன்றுகுமேயல்லது பாகன்வேறு குதிரைவேறு என்று தெளிவா ர்க்கு உயிர்வேறும் மெய்வேறும் ஆக இரண்டு தனித்த சாதிகளுண் டென்றேகொள்ளப்படும். மெய்கள் அகரவுயிரினின்றும் வந்தன வாகக்கொள்ளுமிடத்துப் பொன்னினின்றும் வந்த பூஷணங்கள் மாற்றுரைகளில் தாழாதுநிற்றல்போல் அகரத்தைப்போலவே எழுத் துகளிலேறியியங்கப்பண்ணும் ஆற்றலுடையனவாயிருத்தல் வேண் டும். அகரமும், அதன்வருக்கமான ஔகாரமீறான வுயிர்களும் இய ப்பிக்க வியங்குவனவாகிய மெய்களை அவ்வகரமேயென்றுநாம் எங் தமதியால் சொல்லத்துணிவோம்? இவ்வுண்மை நன்குவிளங்குமாறு தொல்காப்பியம் பிறப்பியற் சூத்திரம்வருமாறு.

"(க) அ ஆ ஆயிரண்டங்காந்தியிலும்.

இவை அங்காத்தலையுடையனவாய்ப் பிறக்குமென்பதாம்.

(உ) இ ஈ எ ஏ ஐ யென இசைக்கும்
அப்பாலைந்தும் அவற்றோரன்ன - அவைதாம்
அண்பன் முதனுவிளிம்புறலுடைய.

இவை வாய் திறத்தலுடனே அண்பல்லை நாக்கடியினது ஓரமானதுபொருந்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

(ந) உ ஊ ஒ ஓ ஔ வெனவிசைக்கும்
அப்பாலைந் துமிதழ்குவிந் தியலும்.

இவை வாய்திறத்தலுடனே உதடுகளின் குவிதலாற் பிறக்குமென்பதாம்.

(ச) ககாரஙகாரம் முதனாவண்ணம்.

இவை நாக்கினடி மேல்வாயடியைப் பொருந்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

(ரு) சகாரஞகாரமிடை நாவண்ணம்.

இவை நாக்கினடுமேல்வாய் நடுவைப் பொருந்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

(சு) டகாரணகார நுனிநாவண்ணம்.

இவை நாக்கின்கடை மேல் வாய்க்கடையைப் பொருந்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

(எ) அண்ணநண்ணியபன்முதன் மருங்கின்
நானுனிபரந்து மெய்யுறவொற்றத்
தாமினிதுபிறக்குந் தகாரநகாரம்.

இவை அண்பல்லினது அடியை நாக்கு நுனிபொருந்தப்பிறக்குமென்பதாம்.

(அ) அண்ண நுனிநா வண்ணமொற்ற
றஃகானஃகானுயிரண்டும்பிறக்கும்.

இவை மேல் வாயை நாக்குநுனி மிகப்பொருந்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

(கூ) நுனிநாவணரியண்ணம்வருட
ரகாரழகாரமா யிரண்டும்பிறக்கும்.

இவை மேல் வாய்க்கடையை நாக்குநுனி தடவப் பிறக்குமென்பதாம்.

(ம) நாவிளிம்புவீங்கி யண்பன்முதலுற
ஆவயினண்ணம் ஒற்றவும்வருடவும்
லகாரளகாரமாயிரண்டும்பிறக்கும்.

இவை அண்பல்லடியை நாவோரமானது தடித்து நெருங்கவும், மேல் வாயை நாவோரமானது தடவவும் முறையே பிறக்குமென்பதாம்.

(௰௪) இதழியைந்துபிறக்கும் பகாரமகாரம்.

இவை மேலுதடுங் கீழுதடும் பொருந்தப் பிறக்கு மென்பதாம்.

(௰௫) பல்லிதழியையவகாரம்பிறக்கும்.

இது மேற் பல்லைக்கீழுதடானது பொருந்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

(௰௬) அண்ணஞ்சேர்ந்தமிடற்றெழுவளியிசை
கண்ணுற்றடையயகாரம்பிறக்கும்.

இது நாக்கினடி மேல் வாயடியைப் பொருந்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

ஈண்டுக்கூறியவற்றுள் எத்துணையும் மெய்களுக்கு உயிர்வருக்கத்துப் பிறப்பில்லையென்பது காட்டப்பட்டதாகலின், அகரமேயெல்லா வெழுத்துக்களு மாயினவென்னும் அஞ்ஞான விருளினின்று நீங்கி உயிர்கள் மெய்களை யியக்குவதுபோல் சிவன் ஆன்மாக்களை யியக்குமென்று தெளிவது விவேகிகள் மரபாம். உயிர்களைப் பன்மையாகவும், சிவனையொருமையாகவும் உவமித்துக்கூறுவ தெங்ஙனமெனின், அகரவுயிரொன்றே பலபடவிரிந்ததல்லது அவைகள் வேறல்லாமையால், சிவனோடுவமை கூறப்பட்டது. பலபடவிரிந்த அகரத்தோடு ஏகத்துவ நிருமலத்துவமுள்ள சிவத்தையெப்படிப்பொருந்தக் கூறுவதெனின், பலபடவிரிந்த எழுத்துக்கள் பலவிகாரகுணங்களை யடையாது அகரமாத்திரமாகவே நிற்றலான மேலுவமானம் பிழைத்தன்றாம்.

அகரம் விரிந்ததுபோல் சிவமும் விரிந்திருக்க வேண்டுமேயெனின், "சிவஞ்சத்தி நாதம்விந்து சதாசிவன்றிகழுமீச, னுவந்தருளுருத்திரன்றான் மாலயனென்றி னென்றாய்ப், பவந்தருமருவநாலிங் குருவநாலுபயமொன்றாய், நவந்தருபேதமாக நாதனேநடிப்பனென்பர்" என்றற்றொடக்கத்துச் சந்தான குரவர் திருவாக்குண்மையை மெய்யன்போடுஞ் சிந்திக்கக்கடவர். இப்படிப்பெருமான் றிருவுள்ளமுவந்தது ஆன்மாக்களுடைய பரிபாக நெகிழ்ச்சியளவே யன்றி உண்மையில் அணுத்துணையும் பேதமின்றென்பதாம். இதுகாறுங்காட்டிவந்த நியாயங்

களால் அகரமும் மற்றையுயிர்களும் ஒன்றென்றும், உயிர்களும் மெய்களும் வேறென்றும், சிவமும் மற்றைமூர்த்தங்களும் ஒன்றென்றும், சிவமூர்த்தங்களும், ஆன்மாக்களும் வேறென்றும் நன்கு விளங்குகிறதாகையால், ஆன்மாக்கள் சிவத்தினின்றும் வந்தனவென்னும் விரோதஞானம்விலகிப்போயிற்றென்க.

வாயைமூடிக்கொண் டுச்சரிக்கு மோரெழுத்து மில்லை யாகலினானும், மெய்களும் உயிரைப்போலவே அங்காத்தலைப்பெற்று வருதலினானும், எல்லாவெழுத்துக்களும் அகரத்தில்வந்தனவாகவே கொள்ளுவாமெனின், மெய்கள் தாமேயியங்கும் ஆற்றலைப்பெறாது உயிர்களைத் துணைகொண்டு அங்காத்தலைப்பெற்று வரு முண்மையையறியாமல், மெய்கள்தாமே அங்காந்து வருமென்பது அறியாமையேயாம். (இக்) என்றபோதிலும் (க) என்றபோதிலும் உயிர்த்துணையை முன்னும் பின்னுமாகக்கொண்டு தன்னொலியைக் காட்டிநின்ற மெய்யை, அதனை ஒலிப்பித்த வுயிர்ப்பேதமேயென்பது காலத்திரயத்தும் மேலோரங்கீகரியாரென்க. இதனால் மெய்களும் உயிர்களும் தனித்தனிவேறாகவே யொலிகளையுடையனவென்றும், மெய்கள் ஒலிப்பித்தாலொலிக்குஞ் சாதியென்றும், உயிர்கள்தாமேயொலிக்குஞ்சாதியென்றும், உயிர்கள் மெய்களாகா வென்றும், மெய்கள் உயிர்களாகாவென்றும் நாட்டப்பட்டது. இதனைத்திருட்டாந்த பூர்வகமாய்க் கூறுமிடத்து ஒற்றொலியைக் கண்ணொளியென்றும், உயிரொலியைக் கதிரொளியென்றுங் கொண்டுணர்க. கண்ணுக்கொளியிருந்துங் கதிரொளியைப் பெறாமல் முன்னேதோன்றுமவற்றைக் காணக்கூடாவாறுபோல மெய்யெழுத்துகள்தாமே யொலிக்குஞ் சத்தியை யடையாது உயிர்களொலிப்பிக்கவொலிக்குமியல்பையுடையனவென்க. கண்ணுக்கொளியைத் தருவதுங் கதிரொளிதானே யெனின், கண்ணில்லாதவன் மாட்டுப்பயன்படாமையால் அதுபொருந்தாதென்க. இவற்றைச் சிவசீவர்களிடத்தும் அன்வயித்துக்கொள்ளக்கடவர். இதனால் சிவன் ஆன்மாக்களையிசைவிக்கு மென்பதுநாட்டப்பட்டது. "விற்பிறம்பாலுற்றவடுமேவவுலகெங்குநிறை -சிற்பரனே தெய்வஞ்சிவசிவா-சொற்சிறந்த-அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி-பகவன்முதற்றேயுலகு" என்னுமான்றோர் திருவாக்கானுமுணர்க. இவ்வுண்மையையறியாமல் அகரமாகிய முதலினின்றும் எல்லாவெழுத்துக்களும் பிறந்தனவென்று நாயனார் திருவாக்கைத் திரிபுணர்ச்சி கொண்டுமயங்குவது பரிபாகத்தாழ்ச்சியேயாம்.

“தேவர்குறளுந்திருநான்மறைமுடிவும்-மூவர்தமிழுமுனிமொழியுங் - கோவைத்-திருவாசகமுந்திருமூலர்சொல்லும்-ஒருவாசகமென்றுணர்” என்று நிச்சயித்துக் கூறிய ஔவையார் திருவாக்கால் இத்திருவெண்பாவிற்கண்ட நான்முடிவுகளெல்லாம் ஒரே சித்தாந்தத்தை யுடையனவென்று நாட்டப்படுதலின், ஆன்மாவேறு சிவம்வேறு என்றுண்மையையுணர்த்துந் தேவார திருவாசகங்களுக்கு மாறாக ஆன்மாவேசிவம் என்று திருக்குறளுணர்த்து மென்பது முரண்பட்டழியுமென்க.

இப்படியே வேதங்களிலுள்ள வொவ்வொரு வாக்கியங்களையும் அபார்த்தங்கொண்டு வேதாந்திகளெனப் பெயர்பூண்டு திரிவார் உண்மைக்கு விரோதிகளானபடியால் அவர்கூற்றைமறுத்துக்கூறும் உண்மைவாக்கியங்கள் வருமாறு.

“ஊடலிருவர்க்கொழியவுண்டுகொலொருத்தர்க்
கேடணையுமேவலெழுவாயுமியனூலு
மூடருணரார்மலைவுமுன்னொடுபின்னென்னோ
தேடுவர்சிவன்றனையுமாதரவுசெய்தே”

“பொத்தையுடலூனுமறவேயருள்புரிந்து
தத்துவமசிப்பொருடருங்குரவனாரென்
றத்தவுதயத்தவமாசினையறுத்தே
சித்திபெறுமோபிரமமென்கொலிதுசெப்பாய்”

“அத்துவிதமென்றசொலு முன்மறையினாய்க
அத்துவயமென்றசொலுமம்முறையினாய்க
முத்தனிணையற்றொருவனென்றமொழிவேதத்
தத்தமறியாரமலனாவிமலமென்பார்”

வேறு

“ஏகமன்றிறைவனாவியிரண்டுமென்றபேதமென்றே
யாகமவேதமெல்லாமயிக்கியபதத்தினாலே
யூகமுள்ளவர்தம்முள்ளத்துணர்த்திடும்பிரத்தியாயத்
தாகமுமற்றொன்றென்பரயிக்கியபதார்த்தமூனர்”

என்று சைவநூல்களெல்லாம் கூறுமாகையால் இவற்றையுள்ளபடி ஞானாசாரியரிடஞ் சென்றுதேர்ந்தவர்கள் அவலமார்க்கங்களையணுத்துணையும் மதியாரென்க. இதனால் பதிபசுபாசங்கள் மூன்றும் சத்தியப்பொருளாமென்று நாட்டப்பட்டது.

பதிபசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியமாயின் பஞ்சகிருத்தியம் காருண்ணியத்தை யதிட்டித்துடையதென்று மேலிடங்களில் விவரித்துள்ளநியாயங்களால் எல்லாவுயிர்களும் அநாதியேமுத்தியடைந்திருக்கவேண்டுமேயெனின், பெருமானுடைய கருணை யிருந்தவாறு பஞ்சகிருத்தியமென்பது ஆன்மாக்க ளநாதிகன்ம மிருந்தவாறன்றிக்கன்மமொழிந்து காருண்ணியமில்லையாம். கன்மத்தைக்காட்டாது காருண்ணியத்தைப் பிரதானமாகக் காட்டுவது அப்பெருமானிடம் வைத்திருக்கும் அன்பு பாராட்டியென்க.

ஆன்மாக்கள் நித்தியமாகலானும் முத்தியடைந்தோர்கள் பிறப்பின்கண் திரும்பாமையானும் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டுமேயெனின், "பிறந்தநாண்மேலும் பிறக்குநாள்போலுந்-துறந்தோர் துறப்போர்தொகை" என்னும் பிரயாண முகத்தால் மேலாட்சேபம் நிரஸ்தமாமென்க.

சிருட்டிக்கொருவர் முத்தியடையினும் எண்ணிறந்த சிருட்டியில் எண்ணிறந்தவான்மாக்களும் முத்தியடைவார்கள். முன்னிறந்தகாலத்திற் களவின்மையால் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழிந்திருக்கவேண்டும். அங்ஙனமொழியாது பஞ்சகிருத்தியம் வர்த்திப்பதெங்ஙனமெனின், இது வேதாகமத்திலில்லாத விநோதவிசித்திரமாம். ஆன்மாக்களோடு காலவொழிவையும் விசாரித்தால் மேலாட்சேபத்திற்குச் சமாதானம் பிறக்குமாகையால் எண்ணிறந்தசிருட்டியில் எண்ணிறந்தவான்மாக்க ளொழிந்திருக்கவேண்டுமேயென்பது பரிபாகத்தாழ்ச்சியாம். காலவொழிவே ஆன்மாக்களொழிவென்று தெளியத்தக்கதாம். காலம் ஒழியுமோவெனின், குருமுகத்தாலுணர்க. இங்கே கூறப்பட்டுள்ள சமாதானமே மேல்விஷயத்தைப்பற்றிய மற்றைச்சாமானிய கேள்விகட்கும். உத்தரமாமென்பதை விவேகித்துணர்வாராக.

பாசம் அநாதிநித்தமாயின் அது உயிரைவிட்டகலுமாறெங்ஙனம் ? பாலில்வெண்மைபோற் சகசமாமெனின், பாலிலேவெண்மையையொத்த சகசமுமல்லாமல், வெள்ளைப் புடவையில் வந்தேறிய அழுக்குப்போல் ஆகந்துகமுமல்லாமல், தண்டுலத்தைப்பற்றிய முளைதவிடுமிபோலொத்த சகசமென்று தெளிந்து, ஆன்மாவுக்கு மலநாசத்தை மதித்திடுவாராக.

முன்னுள்ள சிவத்துவாபிவியக்தியை விளக்குவதே பரமாக ஆகமங்கள் கூறுவதால் மலத்தை வந்தேறியதென்றே வேதாந்தவாதிகள்போற் கொள்ளவாமேயெனின், முளைதவிடுமி நீக்கத்திற் காணப்படும் வெண்மையாதி குணங்கள் தண்டுலத்தில் உள்ளனவேயன்றி ஒன்று கெட்டொன்று புதிதாகவந்தவல்லவாகலின் மேலுண்மையைத்தரும். ஆகமவாக்கியம் சத்தியமென்றேதுணியத்தக்கதாம். வேதத்தினுண்மையும் இதுவேயாமென்க. மாயாவாதிகள் போல் இதனைச் சிவத்திற்கென்று கொள்ளாது, சிவனைப்போல் ஆன்மாவும் ஞானக்கிரியைகளை யுடையவனுகையால் ஆன்மாவுக்கென்றே அறியத்தக்கதாம். சிவத்துவம் என்பதைச் சிவ சீவர்களுக்கு முத்தியைத்தருதல் பெறுதலால் கூறியதாம்.

மலத்தை யொழிக்குமிடத்து மாயாகாரியங்களேதுக்கு? தமது ஞானசத்தியால் தானேயொழித்த லமையாதோ? மாயையைத் துணையாகக்கோடலினுனும், இப்போதேமலமோசனஞ் செய்யாமையானும், சிவத்துக்கு அசத்தனுகுதல் வராநிற்குமேயெனின், சிவனைப் போல் சீவர்களும் ஞானக்கிரியைகளை யுடையவர்களென்பது சத்தியமாய்ச் சிவன்மலமுத்தனும், சீவர்கள்மலபெத்தருமாகி விளங்கி நிற்கு முண்மையால் சிவனுடைய ஞானக்கிரியைகள் பிரகாசித்தும், சீவர்களுடைய ஞானக்கிரியைகள் அப்பிரகாசம் பூண்டும் விளங்கும். இங்ஙனமாகவும், மலமில்லாதவராகிய கடவுள் ஆன்மாக்களிடத்துவைத்த கருணையால் அவர்கள்மலத்தினின்று நீங்குதற் குபகரணமாகத் தனுவாதிகளைக் கொடுத்தலும், அப்பெருந்துணையால் மலமறைப்பாற் கிடந்தவான்மாக்கள் தமது ஞானக்கிரியைகள்சிறிது விளங்கப்பெற்றுத் தாமேமலத்தை யொழித்துக் கொள்வரென்பதே பிரமாணசித்தம். மலத்தையொழித்துக் கொள்வார்தம்முடையமுயற்சியால் ஆன்மாக்களேயாத லறியாது சிவத்துக்கு அசத்தனுகுதல் வராநிற்குமேயென்பது பெரும்பிழையாமென்க.

தனுவாதிகளைக்கொடுத்த கடவுள் ஆன்மபந்தமாயுள்ள ஆணவத்தைத் தாமேயொழிக்கக்கூடாதோ வெனின், ஆன்மாக்கள் அசத்தரா யிருந்தாலொழியச் சிவமே மலத்தையொழித்தற் கிடமில்லை. ஆன்மாக்கள சத்தியுடையவராதலால் தனுவாதிகளைக் கொடுத்துத் துணைசெய்ததாம். ஆன்மாக்களே நீக்கிக் கொள்ளுவதாயின் அன்றே நீக்கிக்கொள்ளாமை யென்னையெனின், சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழி

லு முடையவராகலானும், கன்மங்களைப்பொசித்துத் தொலைக்கவே ண்டியவராகலானும் அன்றே முத்தியடையாராயினர். தனுவாதிக ளைப் பெற்றமாத்திரத்தானே மலமொழிவ தெங்ஙன மெனின், தனு வாதிகளைக்கொடுத்த சிவம், வேதசிவாகம மாகிய சட்டங்களையுங் கொடுத்தனராகலின் அவற்றிற் கூறியுள்ள சிவத்தியானவிசிட்டத் தினால் முத்தியடையுமென்க. சிவசிந்தனையால் மலமொழிதலால் மல த்தையொழிப்பவர்சிவமென்று வேதசிவாகமங்கள் கூறும். இங்ஙனந் துணிவதொழிந்து மாயாகாரியங்களால் முதற்பிரதிபந்தஞ்செய்து பின்னர் தனதுஞானசத்தியால் பிரதிபந்தஞ் செய்யாநிற்கும் சிவ மென்பது அப்பிரமாணமாம்.

மாயாகாரியப் பிரதிபந்தம்முன்னும், ஞானசத்திப் பிரதிபந்த ம்பின்னும் சிவம்செய்யா நிற்குமென்பதொழியவே, வேறுவிதத்தாற் கூறவேண்டு மென்பதாயிற்று. எங்ஙனமெனின், சேடியானவள் ஒரு பெண்ணைவளர்த்துப் பருவம்வந்தகாலத்து நாயகனிடஞ் சேர்த்து விடுதல்போலும், சிவசத்தியானது உயிரைப் பரிபாகப்படுத்தி உடை யவனிடஞ் சேர்க்குமென்பதாம். பெண்ணைவளர்க்குங்கால் சேடிக்கு ஊணுடையாதிகள் சாதனங்களாயிருந்ததுபோல் உயிரைப் பரிபாக ப்படுத்துங்கால் சிவசத்திக்குத்தனுவாதிகள் சாதனங்களாமென்க. சேடியானவள் பெண்ணைநாயகனிடஞ் சேர்த்துத் தான் புறம்பிலே தானே நின்றுவிடவும், நாயகனிடஞ் சேர்ந்த பெண் அவனைக் கூடிச் சுகிக்குமின்பத்தில் சேடியை மறந்து விடுமாறுபோலும், சிவனைச் சேர்ந்த ஆன்மாவும் சிவசத்தியைச்சிந்தியாது சிவானந்தத்தில் அமி ழ்ந்துகிடக்கு மென்பதாம். "தாயுடன்சென்றுபின்றாதையைக்கூடிப்பின் றாயைமறந், தேய்மதே நிட்டையென்றானெழிற்கச்சியேகம்பனே." என்று பட்டினத்தடிகள் கூறியுள்ள பிரமாணத்தானுந் தெளியக்கடவர். சேடியைப்போலும் சிவசத்தி பின்னப் பொருளல்லவே யெனின், சத்தி சிவத்தில் அபின்ன மெனினும், பின்னமாகக் கூறும்விவகாரங் களு முளவாகலின் மேல்நிச்சயம் பழுதுடைத்தன்றாம். இங்கே விரி க்கிற்பெருகும்.

மேலிடங்களில் ஆன்மாக்களே பந்தத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமெ ன்றுகூறி ஈண்டுச் சிவசத்தி ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்க்குமென் பதெங்ஙனமெனின், தனுகரணாதிகளைப் பெறுவதன்முன்னர் ஆன் மா சித்தாயிருந்தும் ஜடப்பொருளாகவே கேவலத்திற் கிடந்ததாக லின்; தனுகரணங்களைக் கொடுத்ததுமுதல் முத்தியனந்தரம் உட

னிருந்துபசரிக்கு முறையால் சிவசத்திக்கியக்கங் கூறப்பட்டது. சேடிபானவள் பெண்ணைவளர்க்குங்கால் பெண்ணுக்கியக்கமில்லாமற் போய்ச் சேடியேயியங்கச் செய்தன ளென்பதமையாவாறுபோல் ஆன்மசிவசத்திகளிடம் அன்வயித்துக்கொள்க. "தீர்ந்த வன்பாய வன்பர்க் கவரினுமன்பபோற்றி" என்றுகூறியுள்ள பரமோபதேசத்தானுந் தெளிந்திடுக. ஆன்மா சிவத்தை நாடிப்பத்தடிதூரம் போமிடத்துச் சிவம் கருணையாலிரங்கிப் பதினைந்தடிதூரம் வந்தருளுமென்பதாம். இவ்வித நியாயங்களால் மலமோசனஞ் செய்துகொள்வார் ஆன்மாக்களேயென்றும், சிவம் உடனிருந் துபசரிக்குமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ஆணவமலம்கண்ணுக்கு இருளும், செம்பிற்களிம்பும்போல் ஆத்மஞானசத்தியைப் பிரிவறக்கலந்து நிற்குமாயின் பிரகாசத்தோடு கூடியகண்ணுக்கு இருளும், ரசகுளிகையுடன் கூடிய செம்பிற்குக் களிம்புமின்மைபோல் நித்தியபரிபூரண சுத்தமாயிருந்துள்ள சிவத்தோடு கூடிநின்றுள்ள ஆத்மாவை அஞ்ஞானமாவரித்தல் கூடாதெனின், இதுசத்தியம். நாயகனும்நாயகியும் ஓரறையில் ஏகசயனத்தில் வீற்றிருக்கவும், வெளியேநிற்பவர்கள் அறையினுள்ளாரிருவரும் ஒன்றுய்க்கூடியின்பம் அநுபவிக்கின்றன ரென்று மயங்குவதாய் முடியுமன்றி உண்மையில் அதுமயக்கவுணர்ச்சியேயாம். இங்ஙனநிற்க, "பரமசிவன்பராசத்தி பல்லுயிர்க்கும்பயின்றிருக்க, விரவுவதென்னிருளெனிற்கேள் வெய்யவழல் பசுமரத்தின், விரவியதே பசுமரமும்வெந்தவலவெந்துவிழும், பருவமுறக் கரணமுறப் பதியுமுறப் பழுதறவே" என்னும் உண்மைஞானவுணர்ச்சியால் மேலாட்சேபம் அறவே நிரஸ்தமென்க.

பசுவும், பசுவைப்பந்தித்த பாசமும், பாசத்தை அரிக்கும்பதியும் அநாதிநித்தமென்பது ஸ்திரமாகலின், பெருமானை வழிபட்டுமலமோசனஞ்செய்து கொள்ளக்கடவர். பாசம்நித்தமாயின் அநித்தத்தையடையாதே யெனின், தேற்றாங்கொட்டையினால் தெளிவுற்றநீரை அழுக்கானது பற்றாமலும், தானுங்கெடாமலும், அடியிலேநின்று விடும்போல் பாசமானது ஆத்மாவைப்பற்றாமலும், தானுங்கெடாமலும் தன்சத்திகுன்றி விரவிநிற்குமென்க. எங்ஙனமெனின், மாயைவியாபகமுடையதெனவும், மாயையின்மேலிட்ட வியாபகமுடையது ஆன்மசிற்சத்தியெனவும், ஆன்மசிற்சத்தியின்

மேவிட்ட வியாபகமுடையது ஆன்மாவெனவும், ஆன்மாவின் மேவிட்ட வியாபகமுடையது சிவசத்தி யெனவும், சிவசத்தியின்மேவிட்ட வியாபகமுடையது சிவம் எனவும், உண்மைநூல்களுணர்த்துமாகலின், சிவபூரணத்துள் ஆன்மபூரணத்தை விசாரித்துத்தெளியக்கடவர்.

முத்தியின்மலமொழியாது விரவிநிற்குமதனால் மயக்கத்தைச் செய்யாதோ வெனின், உருகிய பதத்திலுள்ள நெய்யானது கனங்கெட்டுத் தான்கெடாது நின்றதுபோலும், உயிர்களை யெல்லாங்கொல்லவெழுந்த ஆலகாலவிஷம் பரமசிவத்தின் றிருமிடற்றிலடங்கி வலிகெட்டு முதல் குன்றாது நின்றதுபோலும், ஆணவமலம் தனது வலிகெட்டு ஆன்மசத்திக்கு வியாப்பியமாய் முதல்கெடாது நித்தியமாகவே நிற்குமென்பதுபெற்றாம். "முத்தியினின்மூன்றுமுதலுமொழியக்கேள், சுத்தவனுபோகத்தைத்துய்த்தலணு-மெத்தவே,யின்பங்கொடுத்தலிறை யித்தைவிளைவித்தன்மல, மன்புடனேகண்டுகொளப்பா" என்னும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாவினானுந் தெளிந்துய்க. "பாசங்கெடாமல்பதியிற்கலவாமல், நேசச்சமத்தமுத்திநேருநாளெந்நாளோ"என்றுகூறிய தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்குஞ் சான்றுமென்க.

ஆயின், முத்தியில் வியாபகத்துவம் எல்லாவுயிர்களும் அடைவதெவ்வாறெனின், ஆகாசத்தில் உலாவும் சந்திரனை யேககாலத்திற்காணும் பலருடைய கண்ணொளிகள் ஒன்றோடொன்று தாக்காது விரவிச்சென்று பற்றுதல் போலுமென்க. முத்தித்தசையில் ஆன்மாவும் சிவமும் ஒன்றா யிருக்குமோ இரண்டாயிருக்குமோவெனின், ஒன்றும் இரண்டுமல்லாமல் அத்துவிதமாய்நிற்குமென்பது மேலோர் துணிபென்க. "பண்ணையுமோசையும்போலப்பழமதுவு, மெண்ணுஞ்சுவையும்போலெங்குமாம்-அண்ணலருள், அத்துவிதமாதலருமறைகளொன்றென்னு, தத்துவிதமென்றறையுமாங்கு" என்று சாதித்தருளிய மெய்கண்ட சிவாசாரிய சுவாமிகள்திருவாக்கானும், "ஒன்றாகாமலிரண்டாகாம, லொன்று மிரண்டுமின்றாகாமல்" என்றருளியதிருச்சிற்றம்பலநாடிகள் திருவாக்கானு முணர்ந்திடுக.

இவருண்முதலாசாரியரை அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லினுண்மைகண்ட சிவானுபூதிப் பெருஞ்செல்வரென்பதுதோன்ற "மெய்கண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள்" என்னும் அற்புதத்திருநாமம்பாராட்டி உண்மை ஞானிகளெல்லாம் வழிபடுமதனானுங்காண்க. "பொய்

கண்டார் காணுப்புனிதமா மத்துவித, மெய்கண்ட நாதனருண்மேவுநாளெந் நாளோ" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களே சான்றுமென்க. இந்த நியாயங்களால் முத்தியில் ஆன்மாவும் சிவமும்நிற்கும் அநுபூதிநிலை வெளிப்பட்டதாகலின், இவ்வுண்மையை வற்புறுத்திக் கூறும் பின் வாக்கியங்களையுஞ் சிந்திக்கக்கடவர்.

உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

"தத்துவங்களெல்லாஞ் சகசமாயான்மாவிற்
பெத்தத்தினிற்கின்ற பெற்றிபோன்-முத்திதனிற்
சித்தமலமற்றார் செறிந்திடுவரென்றுமறை
சத்தியமாயோதி யிடுந்தான்"

"ஆதவன்றன் சந்நிதியி லம்புலியினேர்சோதி
பேதமறநிற்கின்ற பெற்றிபோல்-நாதாந்தத்
தண்ணறிருவடியி லான்மாவணைந்தின்பக்
கண்ணிலழுந் தியிடுங்காண்"

"சென்றிவன்றானென்றிற் சிவபூரணஞ்சிதையும்
அன்றவன்றானென்றுமெனிலன்னியமா-மின்றிரண்டு
மற்றநிலையேதென்னி லாதித்தனந்தன்விழிக்
குற்றமறநின்றதுபோற்கொள்"

தாயுமான சுவாமிகள்.

"செங்கதிரின்முன்மதியந் தேசடங்கிநின்றிடல்போல்
அங்கணனார்தாளி லடங்குநாளெந்நாளோ"

"வானூடடங்கும் வளிபோலவின்புருவாங்
கோனூடடங்குங் குறிப்பறிவதெந்நாளோ"

"எட்டத்தொலையாத வெந்தைபிரான்சந்நிதியிற்
பட்டப்பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவதெந்நாளோ"

"ஆணவத்தோடத்துவித மானபடிமெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ"

என்னுமிவ்வுறுதிப் பிரமாணங்களால் அத்துவித மென்னுஞ் சொற்பொருளும், முத்திமுடிவும், மற்றைமுத்திகளின்றாழ்வும் வெளிப்பட்டதாகையால், இதனைத்துல்லியமுத்தியென்றுமேலோர்கொள்வரென்க.

இவ்வுண்மைமுத்தி கிடைப்பதெங்ஙனமெனின், "ஆகமமாகிநின் றண்ணிப்பான்றாள்வாழ்க" என்று வாதவூர்ப் பெருந்திருவாளர்கூறிய வாக்கியவிசிட்டத்தினால் சிவாகமவழித்தாய் ஒழுகுவார்க்கேயுரித்தென்பது பெற்றாம். "கொள்கசிவாகமத்திற்கூறுநெறிபூசாதி, கொள்ளல்புறநூல்விதியெல்லாம்" என்னுஞ் சைவசமயநெறித் திருக்குறளானுங்காண்க. ஆயின் வேதத்தின்வழிப் பரஞானங்கைகூடாதோ வெனின், "மெய்யாவிமலாவிடைப்பாகாவேதங்கள், ஐயாவெனவோங்கியாழ்ந்தகன்றநுண்ணியனே" என்னுந் திருவாசகப்பிரமாணத்தால் வெளிப்படுமென்க.

(அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள்.)

"மறையினாலயனான்மாலான்மனத்தினான்வாக்கான் மற்றுங்
குறைவிலாவளவினானுங்கூறொணாதாகிநின்ற
விறைவனார்கமலபாதமின்றியானியம்புமாசை
நிறையினார்குணத்தோர்க்கெல்லாநகையினைநிறுத்துமன்றே"

"அருளினாலாகமத்தேயறியலாமளவினாலுந்
தெருளலாஞ்சிவனை ஞானச்செய்தியாற்சிந்தையுள்ளே
மருளெலாநீங்கக்கண்டுவாழலாம்பிறவிமாயா
விருளெலாமிரிக்கலாகுமடியரோடிருக்கலாமே"

என்னுஞ் சித்தியாருள்ளுங்கண்டுணர்க.

ஆயின் வேதம் அப்பிரமாணமோவெனின், "அன்னியநூலின் விதியவிரோதமே, லுன்னேல்பழுதென்றுளத்து." என்னும் ஷை குறள் வெண்பாவால் வேதம் அப்பிரமாணமென்று பிறர் சொல்லக்கேட்பினும் அதிபாதகமென்க. "வேதநூல் சைவநூலென்றிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்குநூலிவற்றின்விரிந்தநூல்கள், ஆதிநூலநாதியமலன்றருநூலிரண்டு மாரணநூல் பொதுசைவமருஞ் சிறப்புநூலாம், நீதியினாலுலகர்க்குஞ் சத்திநிபாதர்க்குநிகழ்த்தியது நீண்மறையினொழிபொருள்வேதாந்தத், தீதில்பொருள்கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம்பிறநூ றிகழ்பூர்வஞ்சிவாகமங்கள்சித்தாந்தமாகும்." என்னும் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாக்கால் வேதசிவாகமம்இரண்டும் பதிவாக்கெனவும், இவை ஆதிநூலாக உலகிலுள்ள சாமானியருக்கும், சிறந்த சத்திநிபாதர்க்கும், முறையேபொதுநூலாகவும், சிறப்புநூலாகவுங் கொடுக்கப்பட்டன வெனவும், வேதாந்தத்திற் கூறுதொழிந்தனவும், வேதாந்தத்தில் தீதில்லாத பொருளையுடையனவு மானவற்றை எடுத்துச்சொல்லுநூல் சைவநூலெனவும், இஃதொழிந்தனவெல்லாம் பூர்வபக்ஷமெனவும், சிவா

கமங்கள் சித்தாந்தமெனவும் நாட்டப்பட்டதாகையால், வேதசிவாகமங்க ளிரண்டும் பிரமாணசித்தமென்பதே சைவநூற்றுணிபென்க.

ஆத்மாக்கள் பரிபாகம் பலவேறுபாடுடைய தாகலின் அவரவர் பரிபாகத்துக்குத்தக்க வுணர்ச்சியைத்தரும் பரிசினை யுடையது பற்றி வேதத்தைப்பொதுவென்றும், பரிபாகமுதிர்ச்சியில் வரத்தக்க சிவஞானத்தை பலிப்பிப்பது ஆகமமாதலால் அதனைச்சிறப் பென்றும் மேலோர்கொள்வர். அறம்-பொருள்-இன்பம்-வீடு-என்னும் நாலையுங் கூறுவது வேதமும், வீட்டைமாத்திரம் தனித்துக் கூறுவது ஆகமுமாக விளங்கலான் வேதம் உலகிலுள்ள சாமானியருக்கென்றும்; ஆகமம் சிறந்த சத்திநிபாதர்க்கென்றுந் துணியப்படுமென்க. இதனால் ஒன்றிலொன்று முரணுமை வெளியாகப்பெற்றுச் சுருங்கச் சொல்லும் வேதத்தையும், விளங்கச்சொல்லும் ஆகமத்தையும் பரிபாக நெகிழ்ச்சியளவாய்க் கொண்டுய்வாராக.

பல்வேறுவகைப்பட்ட திரிபுணர்ச்சியைக் கன்மத்தினளவாய் விளைக்கும் வேதத்துண்மையை ஆகமத்துணையாலன்றி அறியப்புகுவது வெறுங்கதையாமென்க. வேதம் பொருள்பலபடத்தோன்றுஞ் சூத்திரமும், சிவாகமம் அதனை அங்ஙனமாக வொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாடியமும்போலச் சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப் பட்டனவாகலின் அற்ப பரிபாகிகளல்லாத சைவர்கள்கொள்ளத்தக்கது ஆகமமேயாமென்க. வேதமும் சிவாகமும் அபேதமாதலால் ஆகமத்தைமறுது வேதவழித்தாய் ஒழுகலாகாதோவெனின், வேதம் ஆகமத்தில் அபேதமாயினும், அதுசாமானியருக்கே கொடுக்கப்பட்டது என்பதனால் சத்திநிபாதர்க்குப் பொருந்தாதென்க. ஜனகர்முதலிய முனீந்திரர் நால்வரும் வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாள்வரையும் ஓதியும் ஞானம் நிலைபெறாதவராயினர் என்றும், பின்பு ஆகமாந்தமென்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை ஓதி ஞானம்பெற்றனர் என்றும், ஸ்காந்தத்தில் சங்கரசங்கிதையிற் கூறியவாற்றானும் இவ்வுண்மைதெளிக.

ஊர்த்துவமுகமாகிய ஈசானத்தினின்றும் காமிகமுதலிய சிவாகமம் இருபத்தெட்டும், அதோமுகங்கள் நான்கினுள்ளும் தற்புருடத்தினின்றும் இருக்குவேதமும், அகோரத்தினின்றும் யசுர்வேதமும், வாமதேவத்தினின்றும் சாமவேதமும், சத்தியோ சாதத்தி

னின்றும் அதர்வணவேதமுந் தோன்றினவென்பது பிரமாணசித்த மாகலினானும், வேதாரணியத்திற்பெருமானை யெழுந்தருளப்பண்ணி ஆகமவழித்தாய் வேதங்கள் பூசித்தன வென்பதனானும், வேதத்தி னும், ஆகமத்திற்கு விசிட்டம் காட்டப்படுமென்க.

ஆகமம் விசிட்டமுடையதாயின் மனுவாதி ஸ்மிருதிகளில் தந் திராநுஷ்டானத்திற்கு நிஷேதஞ்சொல்லுவ தென்னையெனின், இது விபரீதவுணர்ச்சியாம். எங்ஙனமெனின், சங்கரஸம்ஹிதை முதலிய வற்றில் விசிட்டங்கூறி ஸ்மிருதியாதிகளில் கனிஷ்டங்கூறுவது பொ ருந்தாதாகலினென்க. வேதபாஹ்யராயிருக்கிறவர்களுக்கு அதிகா ராநுகுணமாகவும், அசுராதிவியாமோஹார்த்தமாகவும், வாமகாளா முகபௌத்தாகமங்களையும் உண்டுபண்ணி அவை வேதபாஹ்யமா கலின் வேதோக்தாநுஷ்டா னதிகாரிகளுக்குச் சேவியமல்லவென்று காமிகாதி சைவாகமங்களினும் நிஷேதித்திருக்கு முண்மையை விசா ரியாமல் ஸ்மிருதிகளில் நிந்தைகூறியது மூலாகமங்களையே யென்று வாய்க்குவந்தபடிப் பிதற்றும் பேதமையை யினியொழிவாராக. மனு ஷ்யாதி சிவபரியந்தம் ஆப்ததாரதம்யங்களினால் சிவன் பரமாப்த னாகலின் சிவவாக்கியம் ஒருவராலும் பாதிக்கப்படுவ தல்லவென்க.

வாயுசங்கிதை- "சைவநூலிற்கூறப்பட்டதும், பாசமூன்றையு ந்தவிர்ப்பதும், மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத்தவிர யாதொரு ஆச்சி ரமமும் இவ்வுலகத்திலே மனிதருக்கு மேன்மையன்று. ஆதலால் தீக்ஷையினாலேதான் மோக்ஷம். ஆச்சிரமங்களினாலும், மற்றைக்கரு மங்களினாலும் மோக்ஷமில்லை. அத்துவசுத்தியின்றி முத்தியை விரும் பும் மனிதர் கோலின்றி நடக்கத்தொடங்கிய குருடர் போல்வர். தோ ணியின்றிக் கடலைக்கடக்க விரும்பினவர் போல்வர்" என்றும் ஸ்கா ந்தம் - பிருகுசாபப் பிரகரணம் - "இங்கே முப்பாசத்தை அகற்றுவ தும், மேலானதும், சிவசம்பந்த முடையதுமாகிய தீக்ஷையாலன்றி ஆத்மாக்களுக்கு ஆச்சிரமத்தாற் செய்யப்பட்ட உயர்ச்சியொன்று மில்லை. ஆகலான் தீக்ஷையாலேதான்முத்தி ஆச்சிரமங்களாலும் பிற கருமங்களாலும் முத்தியில்லை" என்றும், வைதிக நூல்களெல்லாம் ஆகம விசிட்டத்தைப் பலவிடங்களில் வியந்துகூறு நுட்பமறியா மல் தமக்கு முனிவர்களால் கிடைத்த சாபத்தின்வழிச் சிவாகமத் தைப் புறங்கூறிவரும் பாதகர் எக்கதிபடைவாரோ அறிகிலம்.

மேல் வாக்கியங்களில் ஆச்சிரமங்களினானும், கருமங்களினானும் பயனில்லை யென்னும் வாய்மையைப் பாராட்டுமிடத்துத் தீக்ஷாவிசிட்டங்களைக்கூறும் ஆகமத்திற் றணிவுடையனவேயாக வைதிகநூல்கள் விளங்கலான், சிவாகமங்களை ஸ்மிருதியாதிகள் நிந்தை கூறுமென்பது விந்தையாமென்க. வேதாகமங்களல்லாத மற்றைப்புராணஸ்மிருதியாதிகளியாவும் பசுவாக்கே யல்லது பதிவாக்கல்லாமையான் அவற்றில் முன்னொடுபின் முரணிய ஹேயவாக்கியங்க ளிருப்பினும் நிஸ்புருஹமென்க. இவற்றின் விரிவைச் சிவாக்கிரயோகிகள் செய்தருளிய சிவஞானசித்தியார் உரையானும், சித்தாந்ததீபிகை என்னும் பிரபந்தத்தானுந் தெளியக்கடவர். இந்த மூர்த்திகள் சிவதீக்ஷையினால் சம்ஸ்காரப்பட்ட வைதிக ரத்னமாகவும், எதிபுங்கவராகவும் விளங்கியிருந்த மஹாசைவரென்க.

ஆகமம் என்பது ஆ-ஞானமென்றும், க-மோக்ஷமென்றும், ம-மலநாசமென்றும் பொருளைவிளக்கி ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தை அளிக்கும் உண்மையானும் உணர்க. ஆகமத்தினுடையமுடிபை யோகரூடியாய் அடையின்றிச் சித்தாந்தமென்றே எல்லாச் சமயங்களும் அங்கீகரித்த விஷயமாகவும், ஆகமத்தின் மேலிட்டதொரு சித்தாந்தமுண்டென்பது எங்ஙனம்? பௌத்தசித்தாந்தம், மாயாவாதசித்தாந்தம், வைஷ்ணவசித்தாந்தம் என்பனவாகக்கூறிச் சைவத்தைக்கூறுங்கால் சித்தாந்தம் என்று தனித்துக்கூறும் நூல்வழக்கினானுந் தெளிக, "அருளாலேதம்மை யறிந்தருளாயந்தப், பரிபூரணமேபரையாய்ப்-பரையொழிவில், ஆனந்தாதீதமா மத்துவிதசித்தாந்த, மோனம்வேதாந்த முடிவு" என்னுந் திருவெண்பாவில் அத்துவிதமான ஆகமமுடிவாகிய மௌனம் வேதமுடிவுக்கு முடிவாகும் என்றும், "தன்மையுமுன்னிலையுந் தானாய்ப்படர்க்கையுமா,யென்னொழிவிலின்பமாயின்புமிது-வென்னாத,வேதாந்தசித்தாந்தமே பிறவாவீடென்றான், ஓதாமல்வேதமுணர்ந்தோன்" என்னுந் திருவெண்பாவில் வேதத்தின் முடிவாகிய சித்தாந்தமே மீண்டுவாராமுத்தியென்று ஓதியறியாமல் திருவருண்ஞானத்தால் நான்கு வேதங்களையு முழுதுணர்ந்த திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் அருளிச்செய்தார் என்று கண்ணுடைய வள்ளலார் விளக்கிய வுண்மையினானும், அத்திருவெண்பாக்களுக்கு உரையெழுதிய திருப்போரூர்ச் சிதம்பரசுவாமிகள் உரையிற் கோடலென்னு முத்தியால் வியாசர் முதலினோர் ஓதாமலுணரினும் அவர்க்கு விட்டுணுபரம் என்

றும், அசம்பிரமமென்றும், பின்னர் மலைவுபிறந்ததாகையால் பிள்ளையாரைப்போலும் அவர் சுதந்தர அறிவிலரென்க என்று தெளித்துக்காட்டிய நியாயத்தினானும், சித்தாந்த மென்னும் ரூடிநாமத்தையுடைய சுத்தசைவத்தினது துல்யம் வெளிப்பட்டதென்க. "ஒரும்வேதாந்தமென் றுச்சியிற்பழுத்த, வாராவின்பவருங்கனிபிழிந்து, சாரமகொண்டசைவசித்தாந்தத், தேனமுதருந்தினர்சிலரே" என்றருளிய குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கால் வேதமென்னும் விருட்சத்துச்சியில் உபநிடதமாகிய பழம் பழுத்துள்ளதென்றும், பழத்தை முழுசாய் விழுங்குவார் சுவையைப்பருகாமல் கக்கல்விக்கல்களாகிய துன்பம் அடைவதுபோல் பழம்போலும் அவ்வாக்கியத்தை ஜடார்த்தங்கொண்டுணர்வார் பிறவிநீங்காமுத்தியினரென்றும், அவர்கள் வேதாந்திகளென்றும், பழத்தைப்பிசைந்து சாரங்கொள்வதுபோல் ஆகமவாக்கியங்களால் அன்வயங்கொண்டு உண்மையையுணர்வார் சுவையைப்பருகியவராகிப் பிறவாமுத்தி யடைவரென்றும், இவர்கள் சித்தாந்திகளென்றும், இச்சைவசித்தாந்திகள் சத்திநிபாதர்களாகலின் வெகு சிலரென்றும் உண்மைவிளங்கு மாகையால், இதனை விவேகிகள் பகுத்துணர்வாராக. ஆகவே பழம் வேதாந்தமென்றும், சாரம் சித்தாந்தமென்றும், நாட்டப்பட்டது. "புறச்சமயத்தவர்க் கிருளாயகச்சமயத்தொளியாய்ப் புகலளவைக்களவாகிப் பொற்பணிபோலபேதப், பிறப்பிலதாயிருள்வெளிபோற்பேதமுஞ் சொற்பொருள்போற் பேதாபேதமுமின்றிப் பெருநூல்சொன்ன, வறத்திறனால்விளைவதாயுடலுயிர்கண்ணருக்க னறிவொளிபோற்பிறிவருமத்துவிதமாகுஞ், சிறப்பினதாய்வேதாந்தத் தெளிவாஞ்சைவசித்தாந்தத்திறனிங்குத்தெரிக்கலுற்றாம்" என்னும் உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. வேதாந்தத்தின்றெளிவு சைவசித்தாந்தமென்றதனால் ஆகமாந்தமல்லாத மாயாவாத முதலியவற்றைப் பொருளென மதிப்பது பெரும்பாவ மென்க. "சித்தாந்தத்தே சிவன்றன் றிருக்கடைக்கண்சேர்த்திச் செனனமொன்றிலே சீவன் முத்தராவைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞானவாரி மடுத்தானந்தம் பொழிந்துவரும் பிறபையறுத்து, முத்தாந்தப் பாதமலர்க்கீழ்வைப்பனென்று மொழிந்திடவு மூலகரெல்லா மூர்க்கராகிப், பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப்பாவப் பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தே" என்னுந் திருவாக்கால் சிவன் ஆன்மாக்களிடத்துக் காருண்யத்தால் திருநோக்கமாகிய தீக்ஷாசம்ஸ்காரஞ்செய்து, ஒரு பிறப்பிற்றானே அவரைச் சீவன்முத்தராக்கி, அந்தப்பக்குவம் வந்தவிடத்து மலங்களைப்போக்கி, ஞானதீர்த்தத்தின் முழுகச்செய்து சிவானந்தானுபவத்தை விளை

த்து, ஜநநத்தை யொழித்து, முத்திவடிவாகிய தனது திருவடித்தாமரையில் வைப்பனென்று சித்தாந்தமாகிய திவ்யாகமங்களில் திருவுளம்பற்றி யிருக்கவும், இவ்வுலகத்தில் ஆத்மாக்களெல்லாம் மூர்க்கத்தன்மை யுள்ளவராய்ப் பைத்தியங்கொண்டவர் பிதற்றுவதுபோலப் பிதற்றிப் பாவமாகிய பெருங்குழியில் வீழ்ந்தலையும் பிராந்தியென்னையோ வென்று உண்மையை யுணர்த்திய சகலாகமபண்டிதரென்னும் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் பரமோபதேசத்தையுஞ் சிந்திக்கக்கடவர். மேல் நியாயங்களால் வேதசிவாகமங்களிரண்டும் அபேதமாயினும் ஆகமத்தின் வழிநடப்போரே உண்மை முத்தியினரென்று நாட்டப்பட்டதென்க.

இனி வேதசிவாகமங்கள் அபேதமென்னு முண்மை வருமாறு. மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவகுணம் மாயையென்றும், ரஜோகுணம் அவித்தையென்றும், தமோகுணம் ஆவரணமென்றும், ஆவரணத்தின் காரியம் விக்ஷேபமென்றும், இவற்றுள் அவித்தைநாநாபேதமென்றும், அந்த அவித்தையின் சத்துவகுணத்திலுள்ள கூடஸ்தன் ஞானியென்றும், ரஜோகுணத்திலுள்ள கூடஸ்தன் கர்மாநுஷ்டான பரனென்றும், தமோகுணத்திலுள்ள கூடஸ்தன் அஞ்ஞானியென்றும் வேதங்கூறும்.

சுத்தவித்தைக்குக்கீழ் அசுத்தமாயைக்கு மேலுள்ள ஸ்தானத்தில் ஆத்மாக்கள் எண்ணிறந்திருப்பர்களென்றும், அவர்களில் சுத்தமாயா தனுகரணாதிகளைப்பெற்றவர் விஞ்ஞானகலரென்றும், அசுத்தமாயா தனுகரணாதிகளைப்பெற்றவர் பிரளயாகலரென்றும், பிரகிருதி தனுகரணாதிகளைப்பெற்றவர் சகலரென்றும் சிவாகமங்கூறும். தனுவாதிகளைப் பெறுவதன் முன்னர் விஞ்ஞான கேவலிகள், பிரளயகேவலிகள், சகல கேவலிகள் என்று முறையே சொல்லப்படுவரென்க.

சிவதத்துவத்துக்கும் சுத்தமாயைக்கும் அபேதமாதல்போல மூலப்பிரகிருதிக்கும் சுத்தமாயைக்கும் அன்யோன்ய மாதலால் ஆகமங்கள் மூலப்பிரகிருதியையும் மஹாமாயையையும் வேறுபிரித்தோதாது சுத்தமாயையென்றே கூறுமென்க.

கூடஸ்தனை ஆத்மாவென்றும், அவித்தையைப் பலபேதமுள்ள ஆணவமென்றும், ஆவரணத்தை அசுத்த மாயையென்றும், விக்ஷே

பத்தைப் பிரகிருதியென்றும், ஆகமங்கள் பரிபாஷையாற் கூறும். அன்றியும், சிவன் சுத்தவித்தைமுதலியபஞ்சதத்துவ ரூபமாயிருப்பதுபோல் ஆத்மாவும் புருஷதத்துவரூபமா யிருப்பனென்றும், இப்புருஷதத்துவம் பிரகிருதிக்குமேலும், ஆத்மா அசுத்தமாயைக்குமேலும் இருக்குமென்றும் ஆகமம் கூறும். பிரமஞ் சுத்தமாயையிற் பொருந்தி விராட்டு, இரணியகர்ப்பன், அந்தரியாமியென்று சொல்லப்படுமென்றும், கூடஸ்தன் அந்தக்கரணத்தைப் பொருந்திச் சீவன் என்று சொல்லப்படுவன் என்றும், வேதங்கூறும். இங்ஙனமாகவும், பிரமமே கூடஸ்தன் என்று பிதற்றும்பித்துரை பேதமையிற் பேதமையென்க. "வேதமொடாகமமெய்யாமிறைவனூல் ஓதும் பொதுவுஞ்சிறப்புமென்றுன்னுக, நாதனுரையிவைநாடிலிரண்டந்தம் பேதமதென்னிற்பெரியோர்க்கபேதமே." என்னுந் திருமந்திரவுரையானும் அபேதத்தைத் தெளிவாராக. இவ்வுண்மையை விசாரியாமல் வேதம்வேறு ஆகமம் வேறு என்று தம்முடைய அற்ப வுணர்ச்சியளவாய்ப் பிதற்றி ஆகமத்திற்கு மாறாக ஒழுகும் பதிதர்களைச் சைவர்களாவார் கனவினுஞ் சிந்தியாதொழிவாராக.

இங்ஙனநிற்க, வேதத்தின் றிரிபுணர்ச்சியை விளக்கும் மற்றைச் சித்தாந்தங்கள் வருமாறு. மீமாஞ்சைநூல் - சைமினிபகவானாலும், நியாயநூல் கணநாதராலும், வைசேஷிகநூல் அக்கபாதராலும், சாங்கியநூல் கபிலமுனிவராலும், பாதஞ்சலநூல் பதஞ்சலிபகவானாலும், பாஸ்கரியம், மாயாவாதம், சத்தபிரமவாதம், கிரீடோப்பிரமவாதமாகிய விந்நான்கும் வியாசபகவானாலும், ஒன்றிலொன்று முரணிய சித்தாந்தங்களாய் வேதத்தையாதாரமாகக்கொண்டு செய்தநூல்களாகலின் சத்திநிபாதர்க்குரித்தன்றுமென்க.

இனிவேதாகமங்களுக்குப் புறம்பான நாஸ்திக சித்தாந்தங்கள் பௌத்தம் - ஆருகதம் - உலோகாயதம் முதலியனவாம். இவற்றுள் உலோகாயதம் பிருஹஸ்பதிபகவானாலும், ஆருகதம் அருகனாலும், பௌத்தம் ஆதிபுத்தனாலும், செய்யப்பட்டன வென்க. இவர்கள் முத்தியைக் கூறுங்கால் உலகாயதனுக்குப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு வென்னும் நான்குபூதங்களின் கீழ்ப்பட்ட புவனங்களில் பிறவியொழியுமென்றும், ஆருகதருக்குக் குணதத்துவத்தின் கீழ்ப் பிறவி யொழியுமென்றும், புத்தருக்குப் புத்தி தத்துவத்தின்கீழ்ப் பிறவி யொழியுமென்றும், சாங்கியருக்குப் பிரகிருதிவரையும் பிறவி

யொழியுமென்றும்; பாஞ்சராத்திரிகளுக்குப் பிரகிருதிக்குக் கீழ்ப் பிறவி யொழியு மென்றும், வேதாந்திகள் புருட தத்துவத்தை யடைவரென்றும், பௌராணிகர் அராகதத்துவத்தை யடைவரென்றும், காபாலிகர் காலதத்துவத்தை யடைவரென்றும், பாசுபதர் மாயாதத்துவத்தை யடைவரென்றும், மகாவிரதியர் வித்தியா தத்துவத்தை யடைவரென்றும், காருடம், தக்ஷிணம், வாமம், பூதம் என்னுந் தந்திரங்களில் தீக்ஷைபெற்றவர் சத்திதத்துவத்திலுள்ள நிவிர்த்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்திஎன்னும் புவனங்களை முறையே அடைவரென்றும், சுத்தமாகிய சாத்தநூலார் சத்தி தத்துவத்தை யடைவரென்றும், கௌளயாமளாதியர் பிசாசபதத்தை அடைவரென்றுஞ் சைவநூற்றுணிபென்க. இங்ஙனமாகவும், புருட தத்துவப் பேறுடையாராகிய ஏகான்மவாதிகள் சிவஞானச் செல்வர்களைப் புறங்கூறித்திரிவது எக்கதிக்காளாகவோ அறிகிலம்.

இங்ஙனநிற்க, சைவருள்பலர் மாயாவாதத்துக்குரிய ஆசாரியரை வேடவொற்றுமையால் தம்மாசாரியரெனக்கொண்டு வழிப்பட்டொழுகியும், அம்மாயாவாத நூல்களைத் தஞ்சமய நூல்களெனக்கொண்டு பாராட்டியும், அம்மாயாவாதத்தை யவலம்பித்து அவர்களால் தூற்றப்படும் சிவாகமதூஷணம், சிவசாத்திரதூஷணம், சிவாசாரியதூஷண முதலியவற்றைக்கேட்டு எரிவாய்நிரயத்துக்காளாகின்றனர். கன்மத்தால் ஒருவேளை அவரோடு கூடிப்பழகப்பெறினும், பரிபாகிகளாவார் பாவத்துக்கஞ்சி உடனே அவர்கள் கூட்டத்தினின்று நீங்கவேண்டுமென்பது சைவநூற்றுணிபென்க. "தம்மைத்தெளிந்தாராய்த்தாமேபொருளாகி, யெம்மைப்புறங்கூறியின்புற்றுச் - செம்மை, அவிகாரம்பேசு மகப்பிரமக்காரர், வெளியாமிருளில்விடாதே" என்றும், "தாம்பிரமங்கண்டவர்போற்றம்மைக்கண்டாங்கதுவே, நான்பிரமமென்பவர்பானண்ணாதே' என்றும்,. "ஆதிமறையோதியதன்பயனென்றும்பறியா, வேதியர்சொன் மெய்யென்றுமேவாதே" என்றும் வரும் சந்தானகுரவர் வாக்கியங்களே சான்றுமென்க. இதனால் பசுஞானிகளைவிட்டுச் சிவஞானிகளைப் பற்றவேண்டுமென்பது பெற்றும். "கண்ணாவாரேனுமுன்னைக் கைகுவியாராயினந்த, மண்ணாவார்நட்பைமதியேன்பராபரமே" என்னும் அருள்வாக்கியமுஞ் சான்றுமென்க.

ஞானமானது மூன்றுவிதமாகிப் பாசஞானம், பசுஞானம், பதிஞானமென்று விளங்கி முறையே பாசமைந்நின்றுணர்ந்தும், ஆணவமொன்றினின்றுணர்ந்தும், சிவமொன்றினின்றுமுணர்ந்தும் பாசஞா

னி-பசுஞானி-பதிஞானியென்று பரிபாகத்தளவாய் ஆன்மாக்கள் நிற்குமுறைமை கண்டுணர்க. அவ்வாணமுமொழிந்து தனிப்பது கூடாதோவெனின், ஆணவமொழிவது சிவன்றிருவடியைப் புணர்ந்தார்க்கல்லது அமையாதாகலின் அதுபொருந்தாதென்க. "தாணுவின் றன்கழலணையத் தவிருமலந் தவிர்ந்தாற், றன்சுத்தனுயிருக்கை முத்தியான் ருளைப், பூணவேண்டுவ தொன்றுமில்லை யெனிலருக்கன், புகுதவிருள்போமடியிற்பொருந்தமலம்போமே" என்பதனுற்காண்க. சிவன்றிருவடியைப் புணர்ந்தார்க்கல்லது ஆணவம் அகலாமையானும், ஆத்மா எதைச் சார்ந்தால் அதுவாய் நிற்குமியல்பினதாகலானும், கருவிகளைக்கடந்து சிவனைக்கூடாமல் தனித்துள்ளேமென்பாரை ஆணவத்தோடுளோந்த பசுஞானிகளென்றே சிவஞானிகள் ஆணையிட்டுக் கூறுவரென்க.

திருச்செந்தூரகவல்.

"பாசஞானம் பகர்பசுஞானம்
ஈசஞானமென்னமூன் றுளவாம்.

பாசஞானம்.

அதுகேள்பாசமாவதாணவ
மதிமயற்கன்ம மாயையிரண்டுந்
தெருமரல்காட்டுங் கருமமுந்திரோதையு
மருவிடும்பஞ்ச மலங்காணிதனை
ஆசெனவுணரா தகமெனவிருக்கை
பாசஞானப் பண்பதுவாகும்.

பசுஞானம்.

தரும்பசுஞானஞ் சாற்றுதுங்கேண்மின்
வரும்பவமூட்டு மலமைந்தவற்றி
னணவமொன்று மகலாமையினுற்
காணுறுவிகடக் கருவிகடீர்ந்து
தன்னையுணர்ந்து தானேபிரம
மென்னக்கருதி யிருப்பதாகும்.

பதிஞானம்.

பதிஞானத்தைப் பகருதுமகங்கூர்
மதிஞானத்தால்வரும் பவமொழியா

தாகையாலருள்புக் காணவமொழிந்திட்
டேகமாமின்பத் தெய்துவதாகும்."

என்றருளிய சிற்றம்பல நாடிகள் பிரபந்தத்தானுங் கண்டுணர்க. "ஆணவவழுக்கடையு மாவியைவிளக்கியனுபூதி யடைவித்ததொருபார்வைக்காரனும்" என்றருளிய அருணகிரிநாதர் திருவாக்குண்மையானும் பதிஞானம் வெளிப்பட்டதாகலின், பசுஞானத்தைக் கனவிலும்பற்றாது சிவஞானத்தையே மேலோர் சிந்திப்பரென்க. "மறுத்தானோர் வல்லரக்கனீரைந்து முடியினொடுதோளுந்தாளு, மிறுத்தானையெழின்முளரித்தவிசின்மிசை யிருந்தான்றன்றலையிலொன்றை, யறுத்தானையாரூரிலம்மானை யாலாலமுண்டுகண்டங், கறுத்தானைக்கருதாதே கரும்பிருக்கவிரும்பு கடித்தெய்த்தவாறே" என்றருளிய ஆளுடைய வரசுகள் திருவாக்கானுந்தெளிக.

ஆயின் அப்பசுஞானிகள் கூட்டுறவால் வருங்குற்ற மென்னையெனின், மேல் சிவஞானத்தை யடையவொட்டாது இதுவே யுண்மையென்று அவர் சாதித்துக்கூறும் மலபந்தவாசகத்தால் உண்மைஞானம் இழக்கப்பெறுவதே யென்க.

பசுஞானமாவது சித்திக்குமே யெனின், பிறவாமுத்தியைப் பயக்கு ஞானமன்றாகலின் மேலோர் பழிப்பரென்க.

(கண்ணுடையவள்ளலாரருளிச்செய்தது.)

"அறிந்ததெல்லாம்பொய்யென்ற வத்துவிதியார்க்கும்
வெறும்பாழிலூன்றல்விடாது - பிறந்திறப்பை
யானுமுனதொழிவு மானந்தமாமுதிப்பும்
போனாற்கானூன் பிறப்பும்போம்."

என்னும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்பாவினுலுணர்க. இதனுண்மையைப் பின்வெண்பாக்களானும் உணர்த்துவாம்.

ஒன்றும்பிரமமுடைந்தேபலவாகிச்
சென்றாற்பல்யோனிசிரிப்பாமே - நன்றும்
பிரமம்விமலமுடைத்தாகநீர்பேசுந்
திரமென்போயிற்றே திரிந்து. (க)

அவிகாரமாம்பிரமத்தாரோபிதங்கள்
புவிமீதுகூறிப் புலம்பில் - இவிகாரம்

வந்தவாறென்னே வகுத்துரையீர்முன்னொடுபின்
சிந்துமாறேசொல்வீர் தீது. (௨)

அசத்தாமுலகுதித்தல் சத்தினிடத்தென்றே
யிசைத்துழலு மூமர்கா ளென்னே - நிசத்தெரிவி
தாமோகடத்திற் படமுதித்த லாவதெவண்
சாமாறேபோந்து சரிப்பீர். (௩)

பாலேதயிராய்ப் பரிணமித்தாலென்னவுல
கேலாநிற்கும்பிரமத் தென்றுநீர் - மாலா
யுரைப்பீர்தயிர்மீண்டு முற்றிடுமோபாலாய்க்
குரைப்பீர்நாய்போற்குணமேகொண்டு. (௪)

இல்லாதகேதததுவேமாயையெனினில்லாத
தில்லாதகேயாகு மெம்மதமே - யில்லா
வொருபொருளுண்டென்ன வுரைக்குமோவேதம்
வருபொருள்வேறாக மதிப்பீர். (௫)

இருட்கேவலசகல மெய்துமோ மாயா
மருட்கோலம்போர்த்தழியுமோதான் - தெருட்காட்சி
யற்றுப்பலயோனி யார்ப்புண்டழிதருமோ
பித்துடையீர் நும்பிரமம்பேசு. (௬)

நீரோபிரமநிலைநின்றோர்நித்தியராம்
பேரோவுமக்குப் பெருவாழ்வீ - தாரோ
கொடுத்தார்காமம்வெகுளிகொண்டுமயக்குற்றே
விடுத்தார்போன்றேபேசுவீர். (௭)

பதிபசுபாசத்துண்மை பார்த்துணரமாட்டா
மதியிலிகளும்மை மதித்தல் - விதிவசமே
யாயினுநீரந்தகனுக் காளாகுமாறெமது
தாயுமானார் சொல்லேசார்பு. (௮)

தசமன்கதையுவமை கொண்டுநனிசாற்றி
நசைதருநும்போதவொளிநன்றே - யிசையுமிடத்

தேதமுறமூடர்பத்திலேய்ந்தகதையென்று
லோதுமவர்நீர் தாமன்றே. (௯)

சச்சிதாநந்தத் தனிமுதலாமுண்மைதனை
நிச்சயிக்கமாட்டா நிர்மூட - ரச்சமிலா
தாயுமதுதாமா யகங்கரித்தேயாடஜப்பே
ரேயுமாபோற்கூறலென். (௧0)

குட்டித்திரட்கரடி யாறெழுகக்கோன் குதித்துக்
கட்டிப்புதைந்தகதை மேலோர் - வெட்டவெளி
யாயுரைத்து மாசிரியரல்லாரபக்குவரோ
டாயுமதென் ஞானவொளியற்று. (௧௧)

அகம்பிரமவாதத் தழுந்தியேஞாலம்
புகும்பிரமத்தொன்றுப் புகன்றே - யகங்கொண்
டழியுமறிவிலிகாளங்தோ நும்போத
வொழிவென்றேகாண்பதொடுங்குற்று. (௧௨)

ஏகான்மவாதத் திசைந்தேயலமருவீர்
மோகாந்தகாரத்தின் மூழ்கியே - யேகாந்த
வாழ்வடைந்தார் போன்றாத்தை வாயாற்பிதற்றுவதால்
தாழ்விலேயோ பேசீர் தணிந்து. (௧௩)

மாயாவாதம்பற்றிமாழ்குவீர் நுந்துகளற்
றேயாதரனடிக்கீ ழென்றுமே - பேயாய்க்
குரங்காய்க் கழுதையாய்க் குட்டிச்சுவராய்
வருந்தலிற்றேபிரமவாழ்வு. (௧௪)

மாயாமலத்தழுந்தி மாயுமதியிலிகாள்
வீயாமுன்காழி விரகன்று- ளேயாமல்
நாம்பிரமமென்று நவின்றிங் குழல்வானேன்
சாம்பிணங்களன்றேநீர் தாம் (௧௫)

காழிப்பதிவருநங் கண்மணியாஞ்சம்பந்தன்
வாழித்திருநாமம் வாழ்த்தகிலா - வேழைப்
பசுக்களே நும்மைமிகப் பற்றியேநாளேக்
கிழுப்பர்நமன்றாதரே. (௧௬)

சோம்பேறிஞானந் துரிசற்றூர் போற்பேசித்
தேம்பித்திரிந்துழலுந்தீதரே - தீம்பாலும்
வேம்புஞ்சமதுலேயில் வேண்டாதநீரென்னே
நாம்பிரமமென்றுநவிற்றல். (௧௭)

வாயாற்பிரம வழிநின்றூர் போன்றுநீ
ரோயாதுகூவி யுரைப்பதனேன் - மாயா
மயக்கங்கழிந்ததோ வன்புலானுண்டே
தியக்கங்கொண்டேதிரிகுதிர். (௧௮)

எல்லாமெமக்குவரு மெம்மோடெதிர்ப்பவராா்
வல்லார்வருகவென வாய்க்கொழுப்பால் - கல்லா
மடந்தேடியேசொற்று வந்தநீரென்னே
இடந்தேடுவீர்மூலேயில். (௧௯)

உபதேசமென்றுநீ ரோதனனி நன்றும்
விபசாரிபோலருத்தம் வேண்டி - அபசாரம்
பாராததமர்தமக் கெல்லாம் பகர்ந்திடவே
யாரோவுமக்குவிதித்தார். (௨0)

விடாமோகந்தாங்கியே வீணர்காணீர்தா
மடாஞானம்பேசியே யாவி - விடாமுன்னம்
வைதிகமாஞ்சைவ வழிநின்றுணர்வுபெறி
னெய்துவீர்நன்முத்தியே. (௨௧)

என்னுமிவற்றூற்போந்த வுண்மை நியாயங்களால் பதிஞான மென்னும்சிவஞானமே பிறவா முத்தியைப் பலிப்பிக்குமென்பது நாட்டப்பட்டதாகலின், அச்சிவஞானம் எளிதில் தோன்றமுயல்வது பரிபாகிகள் கடனென்க.

ஆயின், அச்சிவஞானங் கைகூடுவதெங்ஙனமெனின், "ஆறூறு தத்துவமுமாணவமும்வல்வினேயு, நீறுகமுத்திநிலேநிற்போர்க்குப், பேறுகப் பார்விரித்தநூலெல்லாம் பார்த்தறியச்சித்தியிலே, யோர்விருத்தப்பாதிபோதும்." என்னும் பிரமாணமுகத்தால் "சிவஞானசித்தியார்" என்னும் நூலின் பெருமை தோன்றக்கூறியிருத்தலால் அந்நூலின் வழியொழுகுவார்க்குச் சிவஞானம் சித்திக்குமென்க. "பாதிவிருத்தத்தால் பார்

விருத்தமாகவுண்மை,சாதித்தார் பொன்னடியைச்சாருநாளென்னாளோ"என்னுந் திருவாக்குஞ் சான்றுமென்க.

இந்நூல் எக்காலத்தது? யாருடையது? எப்படிவந்தது? எனின், சிருட்டி காலத்திலே பரமசிவன் சதாசிவமூர்த்தியை அதிஷ்டித்துக்கௌளகப் பிரகாரமென்றும், பிரதிஸம்ஹிதாப் பிரகாரமென்றும்,இருவகைத்தாயருளின காமிகாதிவாதுளாந்தமான ஆகமம் இருபத்தெட்டையும், பிரணவாதி சிவன்கள் பதின்மரும், அநாதி ருத்திரர் பதினெண்மருமாகிய இருபத்தெண்மருக்கும், பிரதி ஸம்ஹிதாப்பிரகாரமாகவும் அனந்தேசுர தேவருக்குக் கௌளகப்பிரகாரமாகவும் அருளினல் அநுக்கிரகம்பண்ணினரென்றும், அவ்விருபத்தெட்டினுள் ரௌரவாகமத்திலே பாசவிமோசன படலத்தில் அனுஷ்டுப்புச் சந்தசாகதுவாதசசூத்திரம் சர்வாகமசாரமாயிருக்குமென்றும், அதனை ஸ்ரீநந்திகேசுவரருக்குப் பகவான் பிரசாதித்தருளினரென்றும், அவர் சனற்குமாரபகவானுக்கும், அவர் சத்திய ஞானதரிசனிகளுக்கும், அவர் பரஞ்சோதி மஹாமுனிகளுக்கும் முறையே அனுக்கிரகித்தன ரென்றும், அப்பரஞ்சோதி மஹாமுனிகள் தென்றிசையுய்யக் கிருபாவசத்தா லெழுந்தருளியபோது திருவெண்ணை நல்லூரென்னுந் திருப்படை வீட்டிலே திருவவதாரஞ்செய்து சுவேதவனப்பெருமாள் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமஞ்சாத்திச் சாம்சித்தராய் விளங்கியிருந்த மெய்கண்டதேவ சிவாசாரியருக் கநுக்கிரகம்பண்ணி, இதனைப் பக்குவாத்மாக்களுக் குணர்த்தக் கடவாயென்றருளலும், அங்ஙனமருளப்பெற்ற அவ்வடநூற் சிவஞானபோதத்தைத் தென்மொழியாக்கி முதனூற் பெயராகவே யுரைத்துத் தமதருட் சத்தி பதியப்பெற்ற அருணந்திதேவசிவாசாரியருக் கனுக்கிரகித்து, இதனை விஸ்தரித்து ஒரு சாத்திரம் பண்ணுமென்றருக்ஞாபிக்க, அவரும் சகலவேதாகம புராணவிதிகாசங்களை யதாவத்தாகவுணர்ந்து லோகானுக்கிரகமாகச் சிவஞானஞ் சித்திக்கும் பொருட்டு அருளினதாகையால் "சிவஞானசித்தி" என்னும் நாமமாகப் பூர்வபட்ச சித்தாந்தத்துடனே பிரமாணத்திரயங்களி னுடைய லட்சணங்களையும், பிரமேயத்திரயமாகிய பதி பசு பாசத்தினுடைய உத்தேசலட்சண பரிசைகளையும், சரியை கிரியை யோக ஞானமென்னும் சாதன சதுட்டயங்களையும், சாலோக சாமீப சாருப சாயுஜ்யமென்னுஞ் சதுர்வித கிரமமுத்திகளை

யும், ஜீவன்முத்தி பரமுத்தி லக்ஷணங்களையும், முறையே விளங்க வுரைத்தனரென்றும், சைவநூற் பிரமாணங்களுளவாகலின் பரிபாகிகள் கண்டுணர்வாராக.

இந்நூலுக்கதிகாரிகளாவார் யாவரெனின், பூர்வஜன்மங்களில் சிவதருமங்களை அநுஷ்டித்து ஞானசித்தியின் பொருட்டு இப்பூமியிற் பிறந்து குருவினால் தீக்ஷிதராகி முறையே சற்சாம்பிரதாயகதமான விதிநூல்-துதிநூல்-இழப்புநூல் என்பனவாகிய சைவநூல்களிற் பயின்று முத்தியை யடையவேண்டுமென்கிற விச்சையுடைய வைநயிகரே யென்றறிக. வைநயிகரெனவே, சாம்சித்தர்க்குரித்தன்றுமென்க. "பண்டைநற்றவத்தாற்றோன்றிப்பரமனைப்பத்திபண்ணுந்,தொண்டரைத்தானே தூயகதியினிற்சேருகுப்பன்" என்னும் வாக்கிய விசிட்டத்தினால் அவர் சுகவாமதேவ ஜடபரதாதிகளென்று கண்டுகொள்க.

இங்ஙனநிற்க, விதிநூல் நித்தியகன்மநெறி, சைவசமயநெறி, முதலியனவென்றும், துதிநூல் தேவார திருவாசகமுதலியன வென்றும், இழப்புநூல் பட்டினத்தார் பிரபந்தாதிகளென்றும், பதிநூல்சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாச முதலியன வென்றுங் கொள்க. அவ்வவ்விஷயப் பிரதிபாதக சாமானிய விசேஷங்கருதி மேன்முறை வகுத்ததன்றி உண்மையில் எல்லாம் பதிநூல்களென்றே துணியப்படுமென்க.

இவைகளுள்ளே, தேவாரம் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், என்னுஞ் சமயாசாரியர்கள் மூவராலும் அருளிச் செய்யப்பட்டது. சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்குச் சதுர்யுகதருமங்களுங் கூறியபின்னர், இனிக்கலியுகத்திலே அறுபத்துமூன்று தொண்டர்கள் பிறந்து தம்பால் மெய்யானபக்தி செய்வார்கள் எனவும், அவர்கள் சரித்திரத்தை உபமன்னியு பகவான் பக்தர் கூட்டத்துக்குச் சொல்லுவர் எனவுங்கூறி, அச்சரித்திரத்தை முன்னுரைத்தருளினர் என்று பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசியத்தில் நவமாமிசத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பிரகாரமே, அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுந் திருவவதாரஞ் செய்து முத்திபெற்றபின்பு, உபமன்னியு மகாமுனிவர் அவர்கள் சரித்திரத்தை இருடிகளுக்கு அருளிச்செய்தார். அத

ற்கு உபமன்னியு பக்தவிலாசம் என்பது பெயர். உபமன்னியுமகா முனிவர் சிவபெருமானால் வருவித்தருளப்பட்ட திருப்பாற்கடலை யுண்டவரும், கிருஷ்ணருக்குச் சிவ தீக்ஷைசெய்து சிவபூசையெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுத்தவருமாயுள்ளவர் என்று, சைவபுராணம், கூர்மபுராணம், மகாபாரதம் முதலிய நூல்களாலே நிச்சயிக்கப்பட்டவர். உபமன்னியு பக்த விலாசமானது சிவரகசியத்திலே சொல்லப்பட்ட அறுபத்துமூவர் சரித்திரத்துக்கு ஒத்திருக்கின்றது. இன்னும் அகத்தியமகாமுனிவரும் இவ்வறுபத்துமூவர் சரித்திரத்தைத் தம்மாணுக்கர்களுக்கு அருளிச்செய்தனர். அதற்கு அகஸ்தியபக்தவிலாசம் என்பதுபெயர். விஷ்ணுமூர்த்தி சிவசாரூப்பியம் பெறும்பொருட்டுக் காஞ்சீபுரத்திலே தவஞ்செய்தபொழுது சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுக் கலியுகத்திலே சீர்காழியிற் கௌணியர் கோத்திரத்தில் அவதரிக்கும் ஞானசம்பந்தனுடைய தமிழ்ப்பதிகத்தினாலே நமது சாரூப்பியம் பெறக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் என்றும், அப்படியே நிகழ்ந்ததென்றும், காஞ்சிமான்மியத்து இருபத்துநான்காம் அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டது. சிவபாதஹ்ருதயர் சமணசமயத்தையும், பௌத்தசமயத்தையும் மறுத்துச் சைவத்தை நிறுத்தும்பொருட்டு முருகக்கடவுளைத் தமக்குப் புத்திரராகத் தரும்படித்தவஞ்செய்தமையால், சிவபெருமான் முருகக்கடவுளைப் புத்திரராகக் கொடுத்தருளினார் என்பதும், அவர்சரித்திரமும், சீர்காழிமான்மியத்து இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டன. இவர் சரித்திரத்தின் ஓர்பாகம் ஆலாசியமான்மியத்துஞ் சொல்லப்பட்டது. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் குழந்தைப் பருவத்தில் உமாதேவியாருடைய ஞானப்பாலுண்டு தமிழ்ப்பதிகஞ் செய்தருளினமை வடமொழிச் சௌந்தரியலகரியிலே சிறப்பித்துரைக்கப்பட்டது. அச்சௌந்தரியலகரி, ஆதியிலே திருக்கைலாசமலையில் எழுதப்பட்டிருந்து, பின்பு புஷ்பதந்தமுனிவராலே மகாமேருமலையில் எழுதப்பட்டு, பின்பு கௌடபாதமுனிவராலே சங்கராசாரியருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு, பின்பு அவராலே இப்பரதகண்டத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அவ்வாதிசங்கரர் கண்ணப்பசுவாமிகளைச் சிவாநந்த லஹரியினும், இயற்பகைநாயனார், சிறுத்தொண்டநாயனார், சண்டேசுரநாயனார் முதலியவர்களைச் சிவபுஜங்கத்திலுந் துதித்துச் சிவாநந்த வாழ்வடைந்தவரென்க.

திருவாசகம் ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளென்னுஞ் சமயாசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்டு ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியாலெழுதியருளப்பட்டது. அவர் சரித்திரம் ஆலாசியமான்மியம், திருப்பெருந்துறை மான்மியம், மணிவாசகதீபிகை முதலியவைகளிலே சொல்லப்பட்டது. திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு முதலியன திருமாளிகைத் தேவர்முதலிய ஒன்பது நாயன்மார்களால் செய்யப்பட்டன. இந்நாயன்மார்கள் சரித்திரமும், இவர்கள் செய்தருளிய அற்புதங்களும், திருவாவடுதுறைமான்மிய முதலியவைகளிலே சொல்லப்பட்டன. பெரியபுராணம் சேக்கிழார் சுவாமிகளால் செய்யப்பட்டது. அவர்சரித்திரமாகிய சேக்கிழார் புராணஞ் செய்தருளினவர் தில்லைவாழந்தணருள் ஒருவரும், சந்தானசமயகுரவர் நால்வருள் ஒருவருமாகிய உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள். இவர் சபாநாயகர் விடுத்தருளிய "அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன்கொற்றங், குடியார்க்கெழுதியகைச்சீட்டுப், படியின் மிசைப், பெற்றான் சாம்பனுக்குப் பேதமறத்தீக்கைசெய்து, முத்திகொடுக்கமுறை" என்னுந் திருமுகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு பெற்றான் சாம்பனுக்கு முத்திகொடுத்தருளி அப்பெற்றான்சாம்பனுடைய மனைவி அரசன் முதலாயினோர் கொண்ட சந்தேகத்தை யொழித்தற் பொருட்டு முள்ளிச் செடிக்கும் முத்திகொடுத்தருளினவர். இவ்வுண்மைகளால் வேதத்தினும்பார்க்க இவைகளிற்றானே தமக்குப்பிரீதி யென்று சிவபிரான் உமாதேவியாருக்குக் கூறினாரென்று சிவரகசியத்திற் கூறிய கிரந்தங்களினாற் றுணியப்படும்.

இங்ஙனநிற்க, சிவஞானபோதம் முதனூலாக மெய்கண்டதேவசிவாசாரியராலும், சிவஞானசித்தியார் வழிநூலாக அருணந்திதேவ சிவாசாரியராலும், சிவப்பிரகாசம் சார்புநூலாக உமாபதி சிவாசாரியராலும் செய்யப்பட்டனவென்க. இவர் அருணந்திதேவ சிவாசாரியரா லனுக்கிரகிக்கப்பெற்ற மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர் மாணாக்கரென்க. இவைகளன்றியும், திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த்தேவர், நம்பிகாடவநம்பி, கண்டராதித்தர் வேணாட்டடிகள், திருவாலியமுதர், புருடோத்தமநம்பி, சேதிராயர்முதலிய சிவானுபூதிமான்கள் செய்தருளிய திருமுறைகளும், ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள், அகோரசிவாசாரிய சுவாமிகள், சர்வாத்மசம்புசிவாசாரியசுவாமிகள், சிவாக்கிரயோகிகள், போஜராஜேந்திரர், ஞானப்பிரகாசசுவாமிகள், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், நமச்

சிவாயமூர்த்திகள், சிவஞானசுவாமிகள், சுவாமிநாத தேசிகர் முத லிய சிவாநுபூதிமான்களால் செய்யப்பட்ட பிரபந்தங்களும் எண் ணிறந்தனவாகப் பதிஞானத்தைப் பலிப்பிக்கும் உண்மைநூல்க ளாய் விளங்கியிருக்கவும், அவற்றையாராயும் புண்ணியமில்லாமல் மாங்கலியத்தைத் தரித்துக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் நாயகருக் குத் துரோகஞ்செய்து இல்லொழுக்கிறந்த பெண்டிர்கள்போல விபூதிருத்ராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சிவபெருமானோடு விஷ் ணுவாதி பசுக்களைச் சமமெனக் கூறியும், பசுக்களாகிய தாமே அச்சிவமென்று பிதற்றியும், சிவவாக்காகிய சிவாகமங்களையும், சிவா சாரியர்களையு நிந்தித்தொழுகும் அதிபாதகர்களால் செய்யப்பட்ட பசுநூல்களைப் பாராட்டித்திரிவது பாவம்! பாவம்!! "எச்சனைத்தலை யைக்கொண்டு செண்டடித்திடபமேறி, யச்சக்கொண்டமரரோட நின்றவம்ப லவற்கல்லாக், கச்சரைக்கல்லாப்பொல்லாக் கயவரைப்பசுநூல்கற்கும், பிச்ச ரைக் காணுகண்வாய் பேசாதப் பேய்களோடே" என்னுந் திருவிசைப்பா வினுங் கண்டுணர்க. இதனால், சத்தப்பிரகரணம், பஞ்சதசப்பிரகர ணம், கைவல்யம், வாசிட்டம், வாசுதேவமநநம், பிரபோதசந்திரோ தயம், வேதாந்தசூளாமணி, ஆத்மபோதம், வார்த்தீகமுதலியவை கள் பசுஞானத்தைப் பலிப்பிக்குநூல்களாகலின் சைவர்க்குரித்தல் லவென்க. ஆகவே, சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் முதலிய திராவிடசித்தாந்தம் பதினன்கும், தத்துவப்பிரகாசிகை-தத்துவச ங்கிரகம் - தத்துவத்திரயநிர்ணயம், போககாரிகை - மோக்ஷகாரிகை- நாதகாரிகை - பரமோக்ஷநிராசகாரிகை-ரத்னத்திரயம் முதலிய அஷ் டப் பிரகரணங்களும், சித்தாந்ததீபிகை - சித்தாந்தப் பிரகாசிகை சித்தாந்த சிகாமணி பிரமாணதீபிகை - பிரசாததீபிகை - சிவயோக சாரம் - சிவபோகசாரம்-சித்தாந்தசாராவளி - தசகாரியமுதலிய ஞா னநூல்களுமே சைவர்க்குரித் தென்பதுபெற்றாம்.

"திருவைக்கோவைக்குங்கூட்டுக. மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பதுதிண்ணம். அன்றியும் அழகிய திருச்சிற்றம்பலமு டையார் அவர்வாக்கிற்கலந்திருந்து அருமைத்திருக்கையாலெழுதி னர். அப்பெருமையைநோக்காது, சிந்தாமணி - சிலப்பதிகாரம் - ம ணிமேகலை - சங்கப்பாட்டு-கொங்குவெண்மாக்கதை முதலியவற்றோ டுசேர்த்துச் செய்யுட்களோ டொன்றாக்குவர். அங்ஙன்முமமையா து இலக்கணமாவது தொல்காப்பிய மொன்றுமே! செய்யுளாவது திருவள்ளுவரொன்றுமே! இவ்விரண்டு நீங்கலான இலக்கணவிலக்,

கியமெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று பெருமை சிறுமை இணையென்று கொள்வாரென்பதுதோன்ற இம்முறைவைத்து அடையைப்பொதுவாக்கினும். அவர் அதுமட்டோ இறையனாரகப்பொருள் முதலிய இலக்கணங்களையும், தேவாரம் - திருவாசகம் - திருவிசைப்பா - திருப்பல்லாண்டு - பெரியபுராணம் - சிவஞானசித்தியார் சிவப்பிரகாசம் - பட்டினத்துப்பிள்ளையார்பாடல் முதலிய இலக்கியங்களையும் ஓர்பொருளாயெண்ணுது நன்னூல் - சின்னூல் - அகப்பொருள் - காரிகை - அலங்காரமுதலிய இலக்கணங்களையும், பத்துப்பாட்டு - எட்டுத்தொகை - பதினெண்கீழ்க்கணக்கு - இராமன்கதை - நளன்கதை அரிச்சந்திரன்கதை முதலிய விலக்கியங்களையும் ஓர்பொருளாகவெண்ணி வாணாள் வீணாள்கழிப்பர். அவரிவைகளிருக்கவே அவைகளை விரும்புவ தென்னெனின், பாற்கடலுட்பிறந்த அதனுள்வாழுமீன்கள் அப்பாலைவிரும்பாது வேறுபலவற்றை விரும்புதல்போல அவரதியற்கை யென்க." என்றுசுவாமிநாததேசிகர் இலக்கணக்கொத்தென்னு நூலிற்காட்டிய வுண்மையினுனுங் கண்டுணர்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்த வுத்தம பரிபாகிகள் அவலமார்க்கங்களி னில்லாது உண்மைவழியிற் சேர்ந்தொழுகுதல் கடனென்க. "புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன்மிருதிவழியுழன்றும் புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள்புரிந்து மருங்கலைகள்பலதெரிந்து மாரணங்கள்படித்துஞ், சிறப்புடையபுராணங்களுணர்ந்தும்வேதச்சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ்சென்றுற்சைவத், திறத்தடைவரிதிற்சரியைக்கிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்" என்னும் பிரமாணத்தால் சகலசமயாதீதாத்வைத சுத்தசைவசித்தாந்தமே மீண்டுவாராமுத்திநெறியெனவும், அம்மார்க்கத்திற் சேரும் பெற்றியுடையாரே கடந்த பரிபாகிக ளெனவும் பெறப்பட்டமையே போதும் இன்ன பெருநலத்தைப் பிரசாதிக்கும் பேரருளாளர் வாக்கியங்களிவையெனக் காட்டுதும்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருக்கோயிலில்லாததிருவிலூருந்திருவெண்ணீறணியாததிருவிலூரும்
பருக்கோடிப்பத்திமையாற்பாடாவூரும்பாங்கினொடுபலதளிகளில்லாவூரும்
விருப்போடுவெண்சங்கமூதாவூரும்விதானமும்வெண்கொடியுமில்லாவூரும்
அருப்போடுமலர்பறித்திட்டுண்ணாவூருமவையெல்லாமூரல்லவடவிகாடே.

திருநாமமஞ்செழுத்துஞ்செப்பாராகிற்றீவண்ணர்திறமொருகாற்பேசாராகில்
ஒருகாலுந்திருக்கோயில்சூழாராகிலுண்பதன்முன்மலர்பறித்திட்டுண்ணாராகி

லருநோய்கள்கெடவெண்ணீறணியாராகி லளியற்றூர்பிறந்தவாறேதோவென்னிற்,பெருநோய்கண்மிகநலியப்பெயர்த்துஞ்செத்துப்பிறப்பதற்கேதொழிலா [கியிறக்கின்றூரே.

உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள்.

"தொண்டரடிதொழல்பூசைத்தொழின் மகிழ்தலழகார்
துளங்கியவர்ச்சனைபுரிதலுருகுதிநியமங்கள்
கொண்டபணிதிருவடிக்கேகொடுத்தலீசன்
குணமருவுமருங்கதையைக்குலவிக்கேட்டு
மண்டிவிழிதுளும்பன்மயிர்சிலும்பலுன்னன்
மருவுதிருப்பணிகாட்டிவருவவாங்கி
யுண்டிகொளாதொழ்தலெனவிவையோரெட்
முடையரவர்பத்தரெனவுரைத்துளாரே"

என்பனவவை.

இவற்று லுணரப்போந்த வுண்மையெய்தும்படிப் பரமகருணுசாலியாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமானையும், அவரிளைய குமாரராகிய ஸ்ரீசண்முகக்கடவுளையும் வாழ்த்துதல் செய்வாம்.

ஸ்ரீலட்சுமீநாராயணபுரம்.

சீர்தவழுமிலக்குமிநாரணபுரத்தேவயங்குஞ்
செம்மனினதடியவர்தஞ்செம்மையுளங்தேரேன்
கார்தவழுமுளத்தினனென்கசடகற்றியருளுங்
கருணைவடிவத்தியங்குங்கரதலநற்கனியே
நார்தவழுமணந்தழைக்கு நறுமலர்கள்சூடி
நாயடியேனிசைக்குமதொன்றுளதடைந்துன்னடியே
பார்தவழுங்காசிவிசுவேசதுரையெனவே
பற்றியுளமுற்றும்விடாப்பெற்றிவரும்பரிசே. (க)

மாலயனிந்திரனமரர்மன்னுகணநாதர்
வாழ்த்திவழிபடவருளும்வளர்தருகற்பகமே
போலமிடுமடியர்குழாமுட்கசிந்தேயுருகி
யுன்னருமிலக்குமிநாரணபுரத்தேயோங்கு

மாலயமேநின்னருள்கொண்டடையுமவருடனே
அரஹரசங்கரகிரிசம்புவெனநவின்றடைந்தேன்
சீலமருள்பரசிவசின்மயபரமாகாச
தேஜவிசுவேசவருள்செய்திடனின்கடனே. (௨)

தேவியுமைமாதுவிசாலட்சியிடமமருந்
தேவமஹாதேவநினதேவலகமுழுவந்தே
யாவனுடனுஞற்றுமடியார்புகழுநிலவு
மழிவிலிலக்குமிநாராயணபுரியின்றடைந்தேன்
பாவியெனும்பழமையதுபாராட்டலொழிந்தே
பரிவுடனின்பழவடியார் பக்கலவர்தங்குற்
றேவல்புரிந்துயும்வணநன்கருள்புரிதிகொல்லோ
வெழிலுலவுங்காசிவிசுவேசவிரைந்தருளே. (௩)

மணிமன்றணடம்புரியுமரகதப்பைங்கொடியாண்
மருவுமொருபுறமறுவின்மாணிக்கமலையே
பணிபுரியுமிலக்குமிநாரணபுரிப்பைந்தருவே
பச்சைமயிலேறுமொருபாலனிபமுகனும்
அணிதரவேயேறிவிளையாடுறுமெண்டோளம்
பரதரசிற்சுகபரமாநந்தசிதம்பரனே
திணிவருளந்தணிவறுநெஞ்சொடுதவமுஞ்சிறியேன்
செய்பிழைதீர்த்தாடிவிசுவேசசிவகுருவே. (௪)

திருநாவுக்கரையர்புகலியர்பெருமான்றிகழுந்
தேசிகசுந்தரர்வாதவூரர்மிகுதிறல்சேர்
தருகாதைசெவியாரப்பருகியவர்தங்க
டகுதிகொடேவாரதிருவாசகமுட்டணிவேய்ந்
தொருபோதுமறவாமலோதுமொருவரமே
யுளங்களிகூர்ந்தருளுதியோவொழிவினடத்தரசே
மருவாருமிலக்குமிநாரணபுரிநன்மருந்தே
மன்னும்விசுவேசஜகதீசமகிழ்ந்தருளே. (௫)

உலகவியலொழிந்தமைதியுற்றுளமெப்போது
முள்குமறிவாளருறவாடியுளமாறிக்
கலகநிலைமீறிநிஜகாரணமுட்டேறிக்
கருதருமுப்பாழதுவுங்கடந்துநினைக்காணும்

எலையறுநல்வாழ்வருளிச்செயனின்கடனேயன்
பில்லாதானென்றகற்றாயெனுந்துணிவாலடைந்தேன்
பலர்புகழுமிலக்குமிநாரணபுரமாபதிசேர்
பரமபதியாகும்விசுவேசபசுபதியே. (௬)

மருமலர்சூழ்வனமிகுமாண்பமருமெழினாளு
மன்னுமிலக்குமிநாராயணபுரமாநிதியே
திருவுடையார்தவநெறியேசிந்தையிசைந்தவர்தஞ்
சேவடிமாமலர்பரவுஞ்செம்மையொன்றேதருவாய்
கருவடையாவகனிலமாமோகமினார்வடிவங்
கலந்தமனப்பதகனெனுங்கணக்கிலுழல்கின்றேன்
அருவுருவாயிருமைகலப்பாகவுமல்லவுமா
யமரும்விசுவேசநிஜாநந்தவருட்பரனே. (௭)

என்னுளப்பாங்கெழிற்புகலிக்கிறைவனெனவுளத்தே
யினிமைகலந்திலகுமவனிணையடிமாமலரே
யுன்னியுரைத்தன்புகெடாதுடனிலத்தேபடிந்தங்
குச்சிகரஞ்சேர்த்துமலருகுத்துமகிழ்ந்திடவே
பன்னுவனின்பாலருட்கண்பார்த்திடனின்கடனே
பரம்பரனேயிலக்குமிநாரணபுரிப்பண்ணவனே
என்னதுநானெனுமகந்தையிகந்திடுமாமுனிவ
ரேத்தும்விசுவேசபரமேசநயந்தருளே. (௮)

ஏகமிரண்டெனுமயலெய்தேலெனக்கண்ணுடையார்க்
கிசைத்தனர்சம்பந்தநுரையெனுமவர்வாய்மையினு
மாகமொழிப்போதவுளவறியுமதியிழந்தே
மதங்களெனும்படுகுழிவீழ்ந்தமிழ்ந்துமயங்கினனால்
நாகமுலைத்தடமடவார்நடநவிற்றும்பழமை
நண்ணுமிலக்குமிநாராயணபுரமேநணுகி
யாகமுதலாமவித்தையானபலகடந்தே
யடையவிசுவேசநினையடைவினருள்புரியே. (௯)

நீறுபுனைந்தொளிர்தருகண்டிகைபூண்டுநிதமு
நித்தநிமலாத்துவிதசத்தியநன்னெறியே
வீறுபுனைந்துளமகிழ்பூத்தன்புநனிமேவி
விளம்பருபஞ்சாக்கரநல்விருப்பமுறச்செபித்துத்

தேறிமயலொழிந்தனஞ்சூழ்தருவயல்சேரழிவில்
செம்மையிலக்குமிநாராயணபுரஞ்சென்றடைவார்க்
கீறில்பரிபூரணனெங்கோன்விசுவநாத
னின்னருள்செய்வானெனுமாகமநிகமாதிகளே. (ரு)

ஸ்ரீசண்முகஞானபுரம்.

பொன்பூத்தபூங்கொன்றைவேணியானிடம்பூத்தபூங்கொடிக்கட்
பின்பூத்தசேயெனவேபேர்பூத்தவாய்மைதிகழ்பெரியோய்வென்றிக்
கொன்பூத்தவயிற்படையெங்கோமானேயின்பநலங்குறித்துநின்பால்
மன்பூத்தவளந்தருசண்முகஞானபுரத்தடைந்தேன்மௌனவாழ்வே. (க)

வாழ்த்துமடியார்வாழவரமருளுமணிக்குன்றேவயங்குமெய்ம்மை
சூழ்த்துமொருதனிமுதலேசுருதிமுடிமேனின்றதுணையேநாளும்
பாழ்த்தமனப்பதகனடியேனருள்பெற்றுய்யுநெறிபகராயன்பர்
தாழ்த்திமுடிவணங்குறுசண்முகஞானபுரத்தில்வளர்சகசப்பேறே. (உ)

பேறனைத்துமுதவுமருட்பெருமானின்பொன்னடிகள்பேணிவாழு
மாறறியாதந்தோவெம்பவத்தொடக்காலகம்பிரமமென்றுவாளா
கூறியலக்கண்பட்டிங்கழிவார்தங்கூற்றிகந்துலவும்வாய்மை
வீறுமெழிற்பதியாஞ்சண்முகஞானபுரம்பணிந்தேன்விறல்வேலோனே. (ங)

பதியாமுன்றனைப்போற்றும்பருவமுடையேனல்லேன்பாசஜால
முதிர்ஞானமிகவல்லேன்முத்திநலங்கமழுமருண்மொய்த்தநின்சீர்த்
துதிமேவுவார்க்கருளுந்துரையேநற்றணிகைமலைச்சோதியேயெங்
கதியேதிங்கருளாய்சண்முகஞானபுரத்தில்வளர்கருணைத்தேவே. (ச)

தேவேசூர்ப்பகைதடிந்தசிவக்கன்றேயெமைச்சழக்கிற்செலுத்தாதாளெங்
கோவேயன்றறுவர்முலைப்பாலுண்டுவிளையாடுங்குழந்தாய்மோனப்
பூவேபூங்கமலமிசையானைமொல்போற்றுமருட்பொருப்பேசைவக்
காவேசண்முகஞானபுரத்தமர்ந்தபரஞானங்கமழுங்குன்றே. (ரு)

குன்றமிசையேறியடியாருள்ளமேறியெழில்குலவுபச்சை
வென்றிமயிலேறியருட்பரன்மடியிலேறியிடமேவுமம்மை
நன்றுவந்துகண்களிக்கநடந்தேறிமுன்வந்துநடிக்குமெந்தாய்
என்றெனுளமேறுதிசண்முகஞானபுரத்துமினிதேறுவானே. (சு)

வானேவான்வந்தலவுமாருதமேமண்கடையாய்வந்தவின்பத்
தேனேதேன்கைக்குமருட்டிஞ்சொல்பயிலஞ்சுகங்கள்சேர்ந்துவாழுந்

தானே தாணுய்த்தழைத்த தருவே சத்தியஞானந் தருவோயுன்னைத்
தானே சண்முகஞானபுரத்தினில்வந்தடிநாயேன் றரிசித்தேனே. (எ)

ஏனோவிங்கலமரவைத்தாயென்னையேன் றுகொளாதிறையேயுன்னை
நானேவந்தடிவணங்குநலமுளதோ நயந்தருணீநல்காயாயின்
றேனுருஞ்செங்கழுநீர்த்தொடைபுனைந்த செங்கரும்பே தித்தித்தென்னுட்
கோனாய்நின்றெழிறருசண்முகஞானபுரத்தில்வருகுமரவேளே. (அ)

மருவாருந்தண்கடப்பந்தாராயெண்சித்திமுத்திவாய்ப்பநின்சீர்த்
திருவாரும்பாதமலர்தாராயிந்திரைமகிழுஞ்செங்கண்மாலோன்
றருவானைச்சிறைவிடுத்த தமனியக்குன்றேயெஞ்சம்பந்தஞான
குருவே சண்முகஞானபுரத்துமடியாரிடத்துங்குடிகொண்டானே. (௯)

கொண்டலிவர்ந்தானுள்ளம்பூப்பவருமருமானின்கோலங்காணும்
பண்டைவினைவந்துறுமோபாவியேற்கருளாயின்பவளவான்கற்
கண்டனையாய்சிவமணங்கந்திக்குமொருபன்னிரண்டுகெண்ணுய்வாய்மைத்
தொண்டர்புகழ்மலிதருசண்முகஞானபுரத்தமர்ந்துதுலங்கும்பொற்பே (௧௦)

வாழ்த்து.

வாழிமாமறை யாகமமாபதிக் - காழிமாதவனுதியர் கட்டுரை
வாழிமாதுமை யாகமுமாபதிக்-காழிமாதரப்பூங் கழற்கானமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முற்றிற்று.

